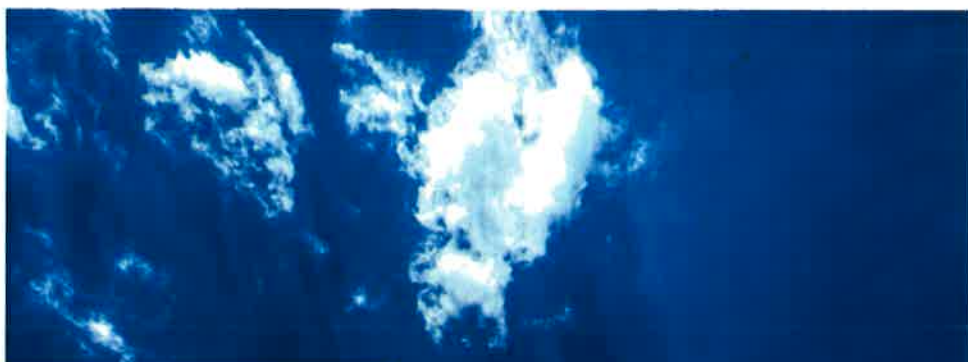

eLN ouG aià

Tardor 2010

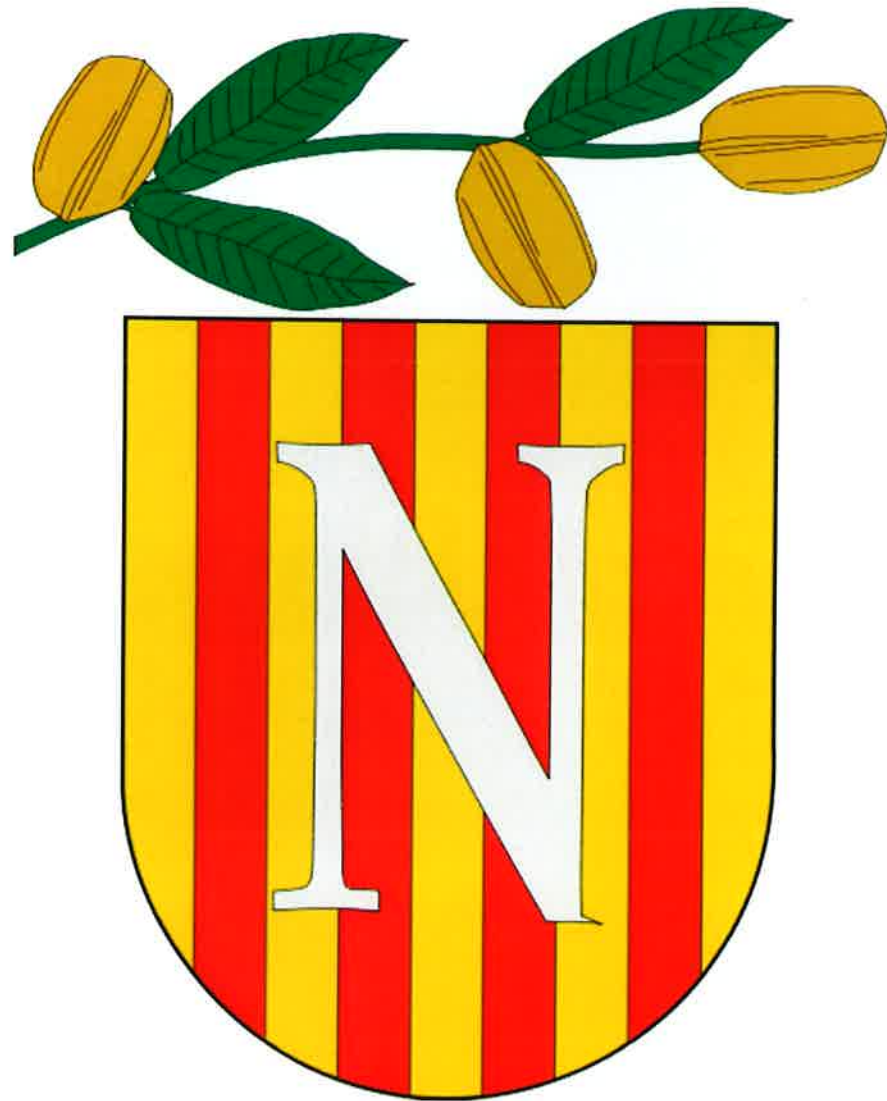

El Reportatge: Càmera i Acció

Apart de les seccions de sempre ara et convidem a gaudir dels nostres consells de viatges, gastronomia, rutes pel nostre entorn i moltes coses més.

Col.labora:

Ajuntament de la Nou de Gaià

eLNouGaia

EDITORIAL

En aquest número, s'inicia una nova etapa de la revista elNouGaià, esperant que agradi a tothom. Des d'aquí, volem agrair a totes aquelles persones que han col·laborat en les anteriors etapes, ja que sense el seu esforç la revista ja no hi fóra.

S'inicia amb un nou consell de redacció, aprofitant l'experiència de persones de l'anterior etapa i aportant la frescor dels qui entren per primera vegada.

Amb aquest nou format, es pretén donar el dret a opinar, mitjançant la nova secció anomenada el Colleccionista, on es publicaran escrits dels pensaments o preocupacions dels vilatans, enfocat principalment a temes d'interès general. Això no vol dir, que no puguem opinar sobre el que succeeixi al nostre poble, tot el contrari, sempre i quan siguin opinions constructives. No serà un espai de rèpliques i contrarèpliques, simplement cadascú expressarà el que consideri, amb respecte i educació.

Hi haurà la secció de l'Entrevista, on es pretén donar a conèixer tant la feina com el tarannà dels personatges més significatius del nostre entorn.

Intentarem que la revista sigui per a tothom, incorporant seccions com consells veterinaris, receptes de cuina, rutes pel Baix Gaià..., així com les antigues seccions existents.

També iniciem una part més interactiva de la revista amb la creació d'un blog a internet on es podran veure els articles publicats així com un major nombre de fotografies dels articles de la revista.

En definitiva, volem obrir la revista als vilatans de la Nou de Gaià de totes les edats. Esperem que us agradi.

Consell de redacció elNouGaià.

NÚM 14 - SETEMBRE

2-Ampa
3-Grup Sardanista
6-Escola
8-Trencanous
10-Grup de dones
11-Ajuntament
15-Grup d'amics Toni Achón
16-Llibre del consell
22-Festa Major de 1870
24-Els secrets del nostre ball
25-Recomanacions
26-Va de vi
29-El Reportatge
37-Converses
40-El Colleccionista
44-El Rutòmetre
45-Sabies que
47-Cellers
49-La Cuina de l'àvia
50-Veterinari a casa
52-Problema matemàtic

eLNouGaia

Consell de Redacció

Ma Teresa Figueras

David Pallarès

Judith Lòpez

Juli Guzman

Toni Cantón

Joaquim Font

Edita

Regidoria de Cultura, Acció
Ciutadana i Serveis Socials

Disseny i Maquetació

Vitot Productions

Imprimeix

Infotècnica-Tot per l'oficina

Diòsit legal: T-1732-2003

Amb la col·laboració de:

Consell Comarcal del
Tarragonès

AMPA

Més Sant Jordi que mai

per David Pallarès

Tot buscant un llibre o triant la rosa més vermella, gràcies a l'AMPA, la Nou de Gaià també té el seu Sant Jordi.

Aquest any com cada any l'Associació de mares i pares van organitzar la paradeta de llibres i roses per la Diada de Sant Jordi.

Els millors títols i les roses més boniques van estar exposades durant unes hores i els nouenques i nouenques van poder així ajudar als nens tot col·laborant per una bona causa.

Cada any es venen més llibres i més roses deixant clar que el poble s'aboca a l'hora d'ajudar i al mateix temps gaudir de la nostra diada del patró de Catalunya.

MESTRAL AGRÒNOMS, S.L. ENGINYERIA DEL MEDI AMBIENT
C/ Raval Martí Folguera, 8, 3r. 2a. 43201 Reus (Baix Camp)
Tel. 977 12 70 27 · Fax 977 12 70 58 mestral@tinet.org

FUSTERIA I EBENISTERIA

MONTRAGULL

Tel i fax: 977 65 55 40
Mòbil: 659 14 61 12
C/ Cases Noves, 54
43763 la Nou de Gaià

Fabricació pròpia en fusta massissa

Grup Sardanista, la

sardana més activa

per Grup Sardanista

El grud sardanista amb la Neus Fortuny al capdavant, impulsen la nostra dansa al poble.

XXIIIè. Aplec de Sardanes "Gran Jardí"

El passat 21 de març el jardí municipal del Cercat de La Nou de Gaià es va tornar a omplir de música i sardanistes arribats de tota Catalunya. L'Aplec, el primer de les nostres comarques, és un esdeveniment que figura a les agendes dels sardanistes i que ja esperen amb delit.

El jardí engalanat com en les millors ocasions estava preparat per gaudir d'un dia a

l'aire lliure tot i que el temps ens fes posar les jaquetes a l'hora de dinar i a la tarda vam ballar dins del Casal.

Les Cables Blanes i Reus Jove ens van delectar amb sardanes balladores i un repertori de diferents autors. Al migdia els nens que havien assistit al

curset de sardanes de l'escola van ballar una sardana i després obsequiaren als monitors amb uns bonics regals. El dinar com ja és tradició el van preparar els cuiners locals. Les postres amb els fruits secs i la coca, tot regat amb el vi cedit per la Cooperativa "Verge de les Neus". Agrair des d'aquestes ratlles a tots els socis i col·laboradors el seu ajut, a l'Ajuntament i també a tots els voluntaris que aquell dia col·laboren perquè tot surti bé. A la tarda vam sentir les sardanes dedicades a l'Aplec, la "Gran Jardí" d'en Tomàs Gil i Membrado i "L'Aplec de la Nou" d'en Pep Busquets i amb el Visca final s'acabà l'Aplec amb l'esperança de retrobar-nos l'any vinent.

Grup sardanista

Sant Joan

Quan arriba el mes de juny ens posem les piles per preparar la festa de Sant Joan. Amb l'arribada de la Flama del Canigó des de Reus la Nou s'agermana amb els pobles de la rodalia, ja que des d'aquí s'escampa cap al Catllar, a Torredembarra i Creixell. El missatge dels Focs de Sant Joan cada any és diferent i aquí us reproduïm el d'aquest any escrit per Joan Soler i Amigó. Aquest any es va guardar la flama per encendre la foguera a la nit durant la Revetlla que es va fer al Cercat, organitzada pels Trencanous. Agrair a tothom la participació i a l'Ajuntament i als diables Trencanous la col·laboració en l'organització.

GRUP SARDANISTA

MISSATGE DE LA FLAMA DEL CANIGÓ 2010

"EL FOC ÉS LA PRIMERA MERAVELLA". Ho deia Joan Maragall, de qui enguany commemorem el 150è aniversari del seu naixement. El foc era dels déus i els déus n'estaven gelosos. Però "és el que els déus han amagat allò que fa viure els humans". Viu i contradictori. Encomana claror i escalf vital. Crea, inspira, transforma.

EL CANIGÓ ÉS L'OLIMP CATALÀ. Pirineu, serralada de foc. Al cim del Canigó, la Flama encesa d'una espurna s'expandeix. No entén de fronteres d'estats, de cultures, d'identitats, de classes, de generacions ni de creences. S'Abranda de Guardamar a Salses i de Fraga a Maó, fins a l'Alguer... I s'agermana amb la nació occitana a tramuntana. I a migjorn i a xaloc, amb la cultura amaziga, que celebra des de sempre la festa ritual de les fogueres.

A la Nit de Sant Joan
com és festa d'alegria
ne fan festa els cristians
i els moros de Moreria.

ÉS LA NIT EN QUÈ ES DESVETLLEN ELS ESPERITS DE LA NATURA, follets del foc i del vent, menairons de sota terra, dimonis boiets, angelets, miquelets, segadorets, gavaigs, familiars... Nit d'encantades i de bruixes.

EL FOC ÉS EL NUCLI DE LA COMUNITAT. La llar de foc, el fogar, la família. El caliu del que fou. El Foc Nou encenia el tió de Nadal. Era el Nadal del Sol. La foguera a la plaça és la comunitat que se sap i se sent poble. Són els Focs del Sol Ple. Volem que abrindi, i que trempi al roig viu la nació catalana, que faci crepitjar les ginesteres. Tirem-hi herbes oloroses! Envoltem, saltem, sardanegem el foc!

LES BRASES SÓN EL SENY, LES FLAMES SÓN LA RAUXA. Llengües de foc convertides en paraules i clamors. La Flama del Canigó s'ha convertit en un símbol d'identitat dels Països Catalans.

...

QUE CAP BUROCRÀCIA NO PROHIBEIXI LES NOSTRES FOGUERES ANCESTRALS, ni amenaci la nostra tradició foguera, ni ofegui la nostra llengua, ni retengui la nostra llibertat. Que els genis del foc encenguin els aires: dracs, gites, plens, diables, trabucaires, moixigangues, atxes, torxes, falles, haros, fars, petards, coets, castells de focs...

Tornem a encendre fogueres a les places de pobles i ciutats! Recuperem-les, perquè corren el risc d'extingir-se. Encenguem les ciutats! Apostem per la ciutadania. Per l'etnos i pel demos, les dues maneres de ser poble. Exercim l'antic vot fogueral. QUE CADA FOGUERA SIGUI UN REFERÈNDUM POPULAR PER LES NOSTRES LLIBERTATS.

JOAN SOLER I AMIGÓ Escriptor i Premi Nacional de Cultura Popular 2006

Visca la Flama del Canigó!
Visquin els Focs de Sant Joan!
Visca la Festa Nacional dels Països Catalans!

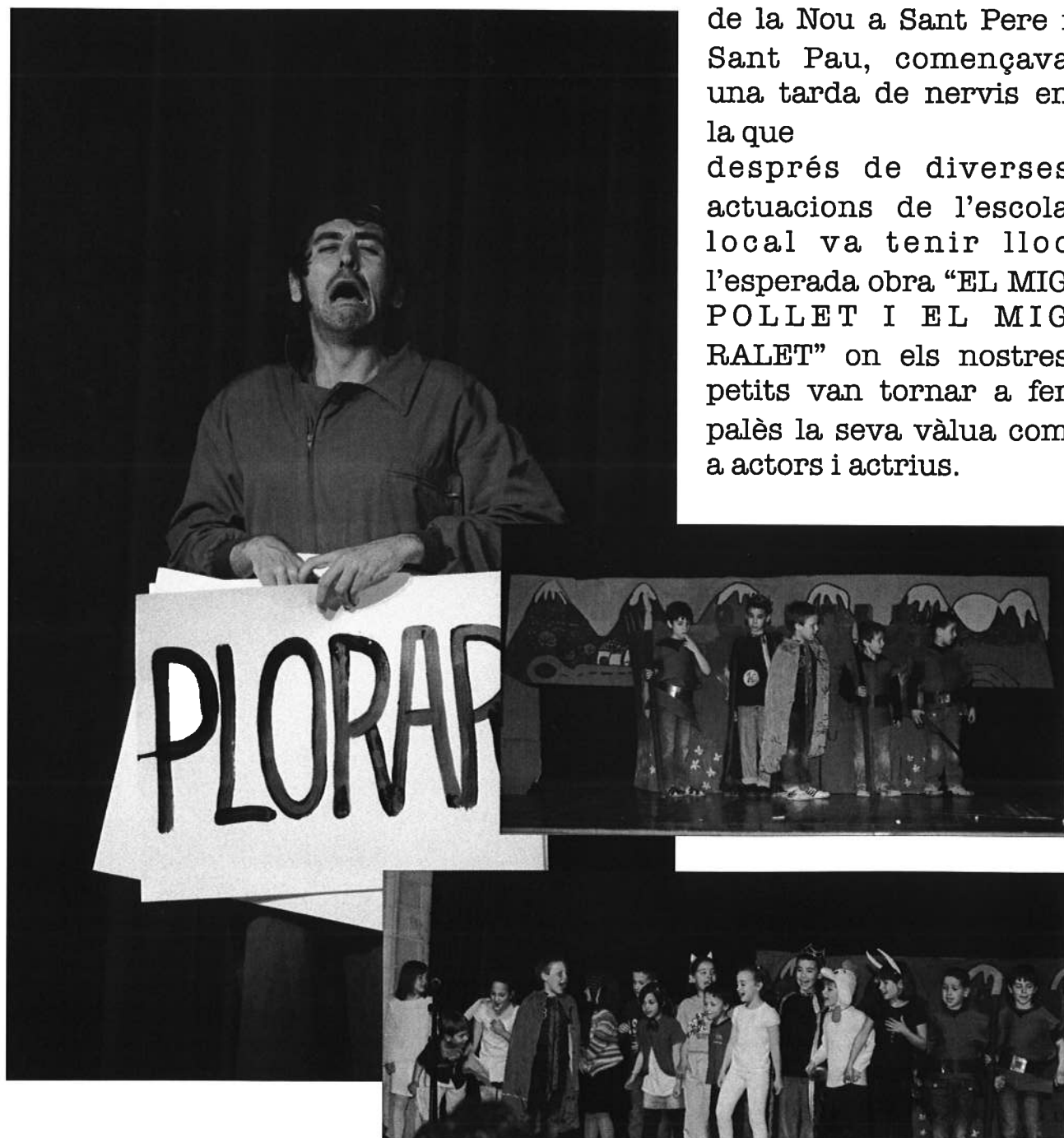
ESCOLA

per David Pallarès

Una actuació dels nens i nenes de la Nou al teatre de l'escola de Sant Pere i Sant Pau demostra l'alt nivell dels nostres petits actors

Amb un gran nombre de pares i mares que van seguir l'autocar que va

portar els nens i nenes de la Nou a Sant Pere i Sant Pau, començava una tarda de nervis en la que després de diverses actuacions de l'escola local va tenir lloc l'esperada obra "EL MIG POLLET I EL MIG RALET" on els nostres petits van tornar a fer palès la seva vàlua com a actors i actrius.

ESCOLA

per Josepa Figueras

Sessions infantils a la biblioteca, com endinsar-se en el món dels llibres

A la biblioteca municipal es continuen duent a terme activitats de caire lúdic adreçades als més menuts.

Cada últim divendres de mes es realitzen aquestes activitats a la sala polivalent de la biblioteca amb la finalitat de mostrar als nens les possibilitats que ofereix l'espai. En aquest primer semestre s'han fet tallers d'antifaços, papiroflèxia de flors, un curs de nocions per aprendre a dibuixar, una sessió de muntatge de trencaclosques i vàries sessions de contacontes.

L'organització recau en l'Ampa CEIP Codinetes amb la col·laboració de la regidoria de Cultura.

Cal destacar, però, la Setmana Cultural que va tenir lloc del 19 al 23 d'abril a la biblioteca amb tot un seguit d'actes que van acostar els nens de l'escola cada tarda per realitzar activitats diverses.

Una de les més significatives va ser el Concurs Literari en el que els nens van poder presentar treballs en prosa i en vers així com dibuixos els més menuts amb la Diada de Sant Jordi com a tema principal. La mostra dels treballs presentats va estar exposada fins a finals de juny per poder ser visitada. També va ser molt enriquidor comptar amb la col·laboració de pares voluntaris per fer sessions de contacontes.

Trencanous

per Almudena Casas

Després de la recuperació del Pobre Pep, els Trencanous es bategen

Enguany els diables hem recuperat una tradició del segle passat!

Hem tret a passejar al ninot del pobre Pep, una tradició de la Nou que fa aproximadament un quart de segle que ja no es feia.

La cercavila del pobre Pep la vam acompanyar amb els nostres timbalers i grallers, i ara que l'hem recuperat esperem poder treure'l cada any!

Altres activitats recents dels Trencanous són concurs de disfresses i la pollastrada popular. La

colla de diables del Catllar ens va apadrinar, mitjançant el ritual típic del bateig de foc. El procediment va ser el següent:

Després del discurs del nostre excel·lentíssim alcalde i dels caps de les dues colles, els diables del Catllar van realitzar la seva famosa encesa en forma de patacot, que consisteix en formar un castell humà i encendre'l amb foc. Tot seguit ens van tirar foc per sobre, per a que la nostra colla quedés batejada, i un cop ja estàvem batejats vam realitzar la nostra encesa.

Trencanous

En finalitzar el ritual vam realitzar una encesa les dues colles per a celebrar l'inici de la colla dels Trencanous en el món dels diables i del foc, i vam acabar la festa amb un sopar de germanor a la sala del casal, i esperem poder tornar a ajuntar-nos per fer una altra encesa comuna com més aviat millor!

Per últim, cal citar la sortida que vam realitzar per a posar fi a la Festa major de la Nou. Per primera vegada vam realitzar una encesa amb aigua foc, que consisteix en un mètode de faquir, mitjançant el qual dos dels nostres diables van llençar foc per la boca per engegar les metxes de tots els nostres coets.

La sortida dels Trencanous va començar davant de la Llar d'Infants i va prosseguir pel Carrer Codinetes fins arribar a la Plaça del Centenari, on vam fer la encesa final i la dutxa d'aigua. En les properes sortides animem a tot el públic a que surti a ballar amb nosaltres sota el foc i sota l'aigua!

Cal destacar, ja abans d'acomiar-nos, la gran feina que han fet els nostres timbalers, a base d'assajar i d'esforçar-se cada dia són millors i fan de les sortides de foc tota una festa!

L'any que ve intentarem tornar a sorprendre al poble amb el so dels nostres timbals i el nostre foc!

Fonda Restaurant

RIERA

Mª Dolors Torrebadell

DISSABTES NIT OBERT mesos de juliol i agost

- Menjars casolans
- Menú de cap de setmana a 19'50 Euros
(tres plats i postres a triar a la carta, pa i vi)
- Sopars tertúlia i exposicions

c/. Sant Antoni, 11 - Tel 977 65 50 57
La Riera de Gaià

FRI-NOU

JOAN MONTRAGULL CIVIT

Aire condicionat
i
refrigeració

Tel. 677 696 901

Grup de dones

per Esther Bernadó

1ER- SEMESTRE DE 2010

El Grup de Dones de la Nou de Gaià us recorda les activitats que s'han portat a terme durant el curs 2009-2010. S'han seguit fent els diversos tallers con són: ioga, gimnàstica per la gent gran i restauració de mobles, que tindran continuïtat el curs vinent.

També vam celebrar el final de les activitats amb una sortida cultural-gastronòmica que va comptar amb la participació de 60 persones (vam omplir un autocar). La tarda va començar amb una visita guiada al Museu Pau Casals de Comarruga i a la Casa Museu de l'escriptor i editor Carlos Barral, al passeig marítim de Calafell. I per acabar, vam anar a sopar i ballar a un restaurant de Castellet i la Gornal al Baix Penedes.

SEGON "MERCADILLO" DE MOBLES I OBJECTES DE "LA NOU DE GAIÀ"

25 de setembre de 2010

Dins dels actes de la festa de Sant Cosme i Sant Damià tindrà lloc la 3ª Fira d'Entitats Municipal. El Grup de Dones participarà organitzant el "SEGON "MERCADILLO" DE MOBLES I OBJECTES.

Con ja sabeu, l'any passat ja ho vàrem fer amb molt èxit de vendes. La finalitat es recaptar diners per col·laborar amb la "Lliga contra el càncer de les comarques de Tarragona", ja que a la Nou de Gaià hi ha una delegació que organitza altres actes per aquesta organització.

A les nostres cases hi tenim, a vegades, mobles i objectes que no es fan servir mai i que, potser poden acabar a la deixalleria mòbil del primer dissabte de mes. Doncs, amb aquesta iniciativa volem donar una segona oportunitat a aquests objectes. La nostra experiència de l'any passat ens va ratificar en la idea de que el que algunes persones els sobra o no agrada, a unes altres els hi pot fer un servei o simplement ser un capritx. Es tracta de posar uns preus molt assequibles perquè tothom pugui adquirir els objectes que li agradin.

Esperem la vostra presència i col·laboració en aquesta activitat.

EXCAVACIONS I SERVEIS AGRARIS

JOAN FORTUNY

C/ Hostalets, 22
43763 La Nou de Gaià

977 65 54 38
650 31 26 27
646 00 60 77

Ajuntament

per Ricard Rey

La primavera ha arribat, i una manera de celebrar-ho podria ser fent una plantada d'arbres. Bona pensada!

Es va fer al torrent el passat dia 24 d'abril de 2010.

L'Ajuntament va fer una crida a tots els veïns de la Nou per dur a terme aquesta iniciativa convidant a tots els que hi volguessin participar a les 10'30 hores a l'àrea de lleure dels Safarejos. Cadascú podia portar les seves eines i així va ser; grans i petits es van posar a fer forats i a plantar arbres. Hi va anar gent de totes les edats, però sobretot molts nens i nenes que van fer possible aquesta diada.

Les espècies que es van plantar varen ser, vegetació autòctona de lleres de torrents, i rieres.

ALBERS. (populus alba bolleana)
30 arbres.

FREIXES. (fraxinus angustifolia)
20 arbres.

GINESTA. (spartium junceum)
10 arbusts.

LLENTISCLE. (pistacia lentiscus)
5 arbusts

Per a fer aquesta tasca varen tenir la col·laboració i ajuda del Toni Mellado, biòleg, veí del nostre poble,

Després de regar tot el que s'havia plantat es va fer una mica de refrigeri en aquesta zona tan maca que tenim aquí a la Nou i va parlar el regidor de medi ambient. Va explicar que a partir d'aquest any, la festa de l'arbre es continuarà fent possiblement quedí establerta per l'últim dissabte d'abril.

També va donar les gràcies a tots els participants i els va animar a participar activament en totes les actuacions mediambientals que es porten a terme en el nostre poble.

Així doncs, a partir d'ara quan caminem per la llera del torrent potser veurem créixer els arbres que es van plantar, ja que aquest espai havia estat ple d'esbarzers, canyes i males herbes. Netejar i recuperar-lo ha estat una gran satisfacció per tothom, i sobretot per aquelles persones que havíem anat tantes vegades d'excursió a les Fontanilles.

Ànim a tots i fins la propera.

El ball parlat de Santa Magdalena

per Carles Roca

El passat dissabte dia 24 de juliol, va ser amb el temps un dia que passarà a l'història de la Nou. Un grup de veïns amb el suport de la regidoria de Cultura de l'ajuntament, recupera una tradició que es perd en els orígens de la Nou de Gaià, el ball parlat de Santa Magdalena.

Aquest Ball Parlat que es va representar al poble per última vegada els dies 21 i 22 de juliol de l'any 1940, està en procés de recuperació amb motiu de l'imminent Mil·lenari de la Nou de Gaià, el proper any 2011.

Com a forani, sobta que en poblacions del Tarragonès, Salomó el ball del Sant Crist, Vilabella el ball de Sant Roc, la Riera de Gaià, el ball de Santa Margarida, la Nou de Gaià el ball de Santa Magdalena, ... cadascuna d'elles tinguin tradicions lligades molt estretament a representacions d'episodis relacionats amb el patró o patrona de la població.

La representació es va dur a terme en el carrer Camí de Rubials situat sota del cementiri, en una tarda/vespre en la que fins i tot les condicions climàtiques eren adients per a l'acte. La Regidoria va encarregar aquesta iniciativa al Sr. Marc Chornet, que ja compta amb una dilatada trajectòria en el món del teatre.

Una escenografia molt sòbria, aprofitant el vessant del jardí allí situat, unes narradores i a la vegada cantants, ens varen anar introduint en l'acte que transcorre en temps de Jesús i Magdalena.

Els actors, el cor infantil, la presentació, l'espai escollit, mereixen un fort aplaudiment. El silenci en el decurs de la representació va ajudar a l'espectador i el va fer reviure per uns moments aquells paràgrafs de la història de Jesús. Enhorabona i ara, una vegada recuperat, ànims. És un espectacle que ben bé es pot representar en qualsevol indret.

Festa major

per David Pallarès

Amb motiu de les celebracions de les festes d'estiu l'Ajuntament va aprofitar per presentar la samarreta commemorativa dels mil anys de la Nou. Després d'un breu discurs del que seran les activitats del mil·lenari, el president de la comissió, en Josep Maria Fortuny la va mostrar a tots els veïns. La samarreta ha estat dissenyada per Kukuxumuxu.

més festa major...

per David Pallarès

Grup d'Amics de Toni Achón

Activitats per a tothom aquesta tardor

Camp de Tarragona, 6 de Setembre de 2010

Benvolgudes totes i benvolguts tots,

Després de les celebracions i activitats del 10è aniversari del Gata (Grup d'Amics de Toni Achón - Ecologistes de Tarragona) que es van dur a terme l'any passat, aquest any 2010 ha estat el retorn de nou a la normalitat i a les activitats clàssiques anuals.

En el calendari d'activitats d'aquesta tardor i final d'estiu que ara us presentem, cal destacar les activitats organitzades amb altres entitats com és el 46è dia de muntanya que celebrarem amb la IV Vegueria de la FEEC, l'organització conjunta amb la colla castellera dels Xiquets del Serrallo del "Camí de l'Aigua", i la descoberta de les Serres de Pàndols i Cavalls amb l'Associació Escarritxaüls. També seran interessants les passejades per les serres de Prades, de la Mussara, dels Ports, del Montsant, la nova ruta dels camins del vi del Priorat, el Parc del Foix, el Pla de Maria i la zona de Sabella, i la ruta en caiac des de la desembocadura del riu Gaià a la Platja Llarga, passant per l'Espai d'Interès Natural del Bosc de la Marquesa.

El tradicional dinar de Nadal està programat que es faci el 12 de desembre, fent-lo coincidir amb una excursió matinal. Seria interessant que per a no repetir el mateix lloc i excursió d'anys anteriors, hi hagués un petit grup de voluntaris que es volgués oferir per organitzar l'excursió matinal i escollir el restaurant per fer l'àpat. Ja us passarem el menú com sempre, per que pugueu escollir i reservar amb anterioritat.

Per acabar, recordar-vos que la plana web del Gata està a la vostra disposició per penjar fotos, notícies interessants, excursions, comentaris, propostes i que l'objectiu és la seva interactivitat, i que ens agradaria que algú de vosaltres la vulgues mantenir i adjuntar la informació que es rep. Volem agrair com sempre la vostra participació a les excursions i activitats del Gata, fent possible que l'any vinent sigui el dotzè, tot generant un espai de relació, coneixença i convivència a la natura,

Que passeu una bona tardor i un molt bon solstici d'hivern!

Salutacions,

Història

LLIBRE DEL CONSELL DEL LLOCH DE LA NOU. CINQUENA PART TEMPS TURBULENTS. LA NOU ENTRE GUERRES. (s. XVII-XVIII)

per Lluís Virgili

DE LA GUERRA DE SUCCESSIÓ

L'1 de novembre de 1700 moria el rei de la monarquia espanyola Carles II sense deixar descendència. Executant el seu darrer testament, és nomenat successor Felip d'Anjou, de la casa francesa de Borbó, nét de Lluís XIV de França, i que esdevindria Felip V de Castella (IV a la Corona d'Aragó).

Aquest fet successori, que en un altre context polític s'hagués acceptat amb naturalitat, ara, a la ratlla de 1700, podia trencar els fràgils equilibris estratègics de les principals potències mundials. Es dirimia l'hegemonia política i comercial mundial, i ningú estava disposat a renunciar-hi. Anglaterra i Holanda - principals potències marítimes europees - veuen perillar el control dels mercats colonials i peninsulars amb l'entrada del pretendent francès. És per aquest motiu que al 1700 a La Haia es reuneixen Anglaterra i els Països Baixos, juntament amb l'Imperi Austriac i la majoria dels prínceps alemanys, per constituir la Gran Aliança, a la que s'hi adheririen més tard Portugal i Savoia. El candidat dels aliats és el també pretendent al tron hispànic, l'arxiduc Carles d'Àustria, conegut com Carles III.

Malauradament, un tercer candidat que generava més consens, Josep Ferran de Baviera, havia mort el 1699.

El xoc és inevitable, i es desencadenarà una gran guerra internacional entre 1702 i 1715, lliurada en escenaris europeus i americans, on es calcula que van morir unes 1.250.000 persones.

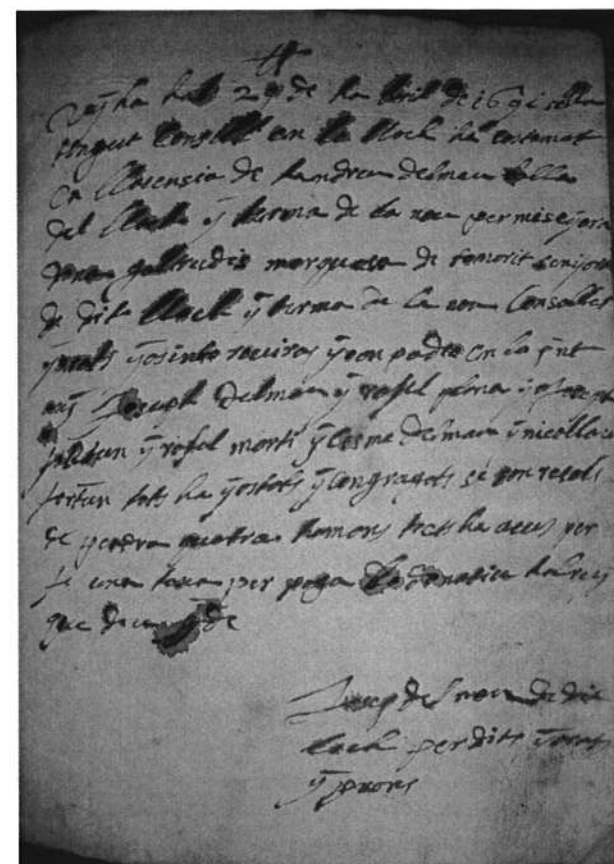
Vist en clau espanyola, la divergència d'interessos entre la Corona de Castella i la Corona d'Aragó era notable. Castella era partidària d'un candidat que els garantís un estat més centralitzat, i un major control estatal del comerç i la indústria. La Corona d'Aragó, que tenia una concepció confederal de la monarquia, volia preservar l'ordenament jurídic i polític propi. Comercialment, tampoc volia dependre del control francès, perjudicial per a la seva economia, més orientada a les exportacions a Holanda i Anglaterra.

Pel que fa a Catalunya, s'afegia als factors anteriors un fort sentiment antifrancès que s'havia estat coent des de la Guerra dels Segadors, on els francesos havien passat de ser aliats a apropiar-se d'una part de Catalunya amb el Tractat dels Pirineus. Foren anys en què sovintejaren els conflictes relacionats amb la política expansiva francesa, que culmina en la Guerra de Successió.

És per aquesta raó que per entendre el procés històric al qual al·ludeix el títol d'aquest article és indispensable fer una referència al període previ a la Guerra de Successió -període objecte d'atenció del present article-, abans d'endinsar-nos en la Guerra pròpiament dita, la qual desenvoluparem en el proper article.

A LA GUERRA DELS SEGADORS (DE SECESSIÓ).

Història

Tornem doncs a retrocedir uns cinquanta anys, quan en els primers apunts del Llibre del Consell, en plena Guerra dels Segadors, Rafael Boada, en les seves reflexions a l'any 1651 (veure L'NG núm. 10), denominava Catalunya com a "Principat i Comtats de Rosselló i Cerdanya", termes usats habitualment a l'època, o el simplificat "Principat i Comtats". Tan sols vuit anys més tard ja no seria possible tornar a fer-ho.

Efectivament, el Tractat dels Pirineus de 1659, el qual abans hem esmentat, suposa l'amputació d'una part de Catalunya: el Comtat del Rosselló i la meitat de la Cerdanya passen a mans franceses.

Recordem també com Rafael Boada es lamentava dels estralls causats per la guerra -juntament amb la pesta i la fam-, quan apuntava "fa deu anys que tenim guerres en aquesta desdixada Catalunya".

Però les conteses amb la veïna França no afuixaren després de la caiguda de Barcelona el 1652 a mans hispàniques, ni del Tractat de 1659. Així se succeïren la guerra de Devolució, el Moviment dels Angelets de la Terra, la revolta dels Barretines, la guerra de Luxemburg, la Guerra dels Nou Anys, ... I si bé l'incidència

d'aquests conflictes en el marc geogràfic de les nostres contrades fou mínima, els seus efectes sí que ens arribaren.

Val a dir que malgrat que als nostres pobles hi havia un ambient de calma tensa, la gent no s'aturava en els seus quefers diaris. El món rural, sense ser aliè a les turbulències político-militars de l'entorn, seguia unes dinàmiques pròpies. L'antiga dita "El pagès a la terra i el soldat a la guerra" palesava la secular desconfiança que produïen els exèrcits en la pagesia. Recordem com en els orígens de la Guerra dels Segadors, unes de les causes que encenen la flama de la revolta són les mobilitzacions forçoses de lleves catalanes, i els allotjaments abusius de les tropes, fets contraris a les Constitucions catalanes.

LA NOU ENTRE GUERRES

Pel que fa a La Nou, són diverses les anotacions que de forma directa o indirecta incideixen en aquest període. Així, el 23 de maig de 1684, els jurats altafullencs es reuneixen amb els de La Nou per decidir com aportarien el soldat i el socors [el socors era la part del sou que rebia el soldat del total del seu manteniment] que li havien de donar durant la campanya. (AHAT, Altafulla -Man. Not. 4). Tenim la referència de la Comuna del Camp (pobles sota el domini de l'arquebisbat de Tarragona), i no devia diferir molt del cas d'Altafulla-La Nou. A la Comuna, el 1687, per formar una lleva de 150 homes que s'havien d'enviar a Girona, se sorteja proporcionalment a raó d'un soldat per cada trenta focs, i a més haurien d'anar armats amb arcabussos, flascons i espases. Els jurats i batlles quedaven exclosos del sorteig. Quan el poble era petit pel sorteig, s'havia d'ajuntar amb un altre.

Història

Durant la Guerra dels Nou Anys (1689-1697) entre França i la Lliga d'Augsburg, el territori català fou parcialment afectat. El Camp de Tarragona, tot i no ser escenari directe de la guerra, com he dit abans, sofrí les conseqüències. En primer lloc, les de caràcter fiscal: els impostos per pagar els "donatius" (quantitat de diners que les Corts acordaven per ajudar al rei en les despeses públiques). Així, el 1690, les autoritats espanyoles acorden el cobrament d'un donatiu únic de 200.000 ducats, que en cas de pau seria reduït a la tercera part. També hi podia haver el donatiu degut al dret de coronatge, que es pagava quan el rei es casava -el maig de 1690, el rei Carles II es va maridar en segones núpcies amb Maria Anna de Neoburg-.

D'altres conseqüències foren el finançament de lleves, comprar palla, o servituds de caràcter militar. Així, al Camp de Tarragona, el maig de 1690, la Comuna acorda un donatiu al rei de 4.000 lliures. Els pobles de jurisdicció senyorial, com La Nou, hi contribuïren igualment. Cal tenir en compte que poc abans d'iniciar-se la guerra, l'agricultura catalana havia sofert els efectes de la plaga de llagosta (1687/88) que havia delmat el camp català.

A La Nou consten al "Llibre" dues resolucions del Consell referents a donatius. La data de la primera (si bé no està clara en el manuscrit) sembla ser del 17 de octubre de 1690, amb el següent text:

"[A]vui a 17 octubre 1690 se ha tingut Consell/ en lo lloch acostomat ayostats i congra [ga]ts (ajuntats i reunits)/ tot lo Consell general per pagar lo que vam/ prometra per lo donatiu, se es resol't dit Consell/ que los jurats prengan dos [h]omes que fasan/ una tasca per pagar lo demunt dit. S'enten un [h]oma cada jurat.
Per els jurats J. Dalmau"

En el text no s'especifica en què consistien les tasques, però, podien estar relacionades amb els bagatges -ajut amb animals de tir per al transport de peces d'artilleria i càrregues diverses degut al pas de tropes pel territori, era una de les obligacions dels pobles-. També podia ser, per exemple, el reforçament de defenses costeres amb feixos de branques per preparar barricaes; el subministrament de palla i llenya a les tropes, i d'altres.

L'altra resolució del Consell porta data de 29 d'abril de 1691:

Història

"[A]vui als 29 de abril de 1691 se ha / tingut consell en lo lloch acostomat/ en llicència de Andreu Delmau ba[t]lla /del lloch i terma de La Nou per mi senyora don[y]a Goltrudis, marquesa de Tamarit, senyora/ de dit lloch i terme de La Nou. Consalle[r]s/Jurats, Yosinto Rovira, Yoan Padro en lo present/ any, Joseph Delmau i Rafel Plana i Joseph/ Fortun i Rafel Marti i Cosme Delmau i Nicollau/ Fortun, tots ayostats i congragats se son resol't/ se pendra quatre homes trets a creus [?] per/ fe[r] una tasca per paga[r] lo donatiu al rei que Deu guarde.

Josep Delmau de dit/ lloch per dits jurats/ i pro[ho]ms."

[Nota: En el manuscrit no queda clar si són elegits a creus (a cara o creu), o a daus, però sembla ser que el sentit és de ser escollits a l'atzar.]

Al Dietari de la Generalitat de l'any 1693 (Arxiu de la Corona d'Aragó), consta el següent: "Dilluns a VII, de les lleves fetes a la vegueria de Vilafranca del Penedès, Altafulla i La Nou han aportat 3 soldats, i una paga per el servei de 6 lliuras, i els soldats aportats entre los dos llocs són: Abdó Solà, Joan Urgellés i Andreu Rovira."

En l'interval entre l'acabament de la guerra dels Nou Anys i el començament de la guerra de Successió, Altafulla i La Nou pacten la distribució de les càrregues de la guerra, com descriu S. Rovira a "29 apunts d'Història d'Altafulla" (Centre Estudis Altafullencs 2000), d'on cal remarcar els següents punts.

CONCÒRDIA ENTRE ALTAFULLA I LA NOU

El 27 de setembre de 1699, Jaume Gil, Rafael Martí, Josep Febrer, jurats d'Altafulla; i Josep Soler, Isidre Gatell, Joan Lloberes, Macià Franqués, Francesc Guasc, Josep Moles, Macià Clot, Joan Soler, Joan Gallart, Josep Dalmau, Josep Foguet, Francesc Marqués, Pau Rius, Jeroni Roig, veïns d'Altafulla, es reuneixen amb Isidre Rovira i Rafael Bosquets, jurats de La Nou, i Andreu Dalmau, Rafael Martí, Josep Fortuny, Joan Fortuny, Joan Martí, Jaume Vidal i Rafael Virgili, veïns de La Nou, convocats tots al castell d'Altafulla per tractar dels allotjaments dels soldats i contribucions de guerra.

Sobre la base de la Concòrdia anterior de 20 d'agost de 1656, signada davant el notari de Tarragona Joan Bosquets, La Nou pretenia impugnar-la per considerar-la injusta, ja que quan s'establí l'any 1656 "lo dit lloch de La Nou estava mes crescut de naturals y habitants, y que dits habitants entonses vivian ab mes opulencia y ser al contrari en la vila de Altafulla" per tal com "los vehins y naturals que entonses habitaban (a Altafulla) no eran de molt, tants com vuy en dia per veurese y experimentar-se que de poch's anys a esta part, la vila de Altafulla se es ampliada casi en un ters de cases del que era quant se firma dita, y per consegüent los naturals y habitants".

Els altafullencs consideren que els nouencs tenen raó en els seus arguments i queixes i per això els volen "donar plena satisfacció", però remarquen que si bé és veritat que "la universitat de Altafulla se hagues ampliada tant de naturals y habitants com de cases" no ho és menys que "lo terme no se era augmentat", i per tant "hi havia molts naturals y habitants que apenas tenian cosa per poderse sustentar". Un cop dit això ambdues parts, remarquen que no està bé que "dos pobles tan vehins y tots vassalls de un mateix senyor" tinguin controvèrsies entre ells, oimés si "per interesos comuns" els convé arribar a acords, atès que en els plets "qui pensa obtenir, subcumbeix y los gastos exessius que en si aportan y los rencors, odís y malas voluntats que de ells se originan". Per això acorden, amb el vist-i-plau de Pere de Torrelles, procurador dels Marquesos de Tamarit, el següent, i per un termini de deu anys:

1) Anul·lar la Concòrdia de 1656.

Història

2) Pagar les despeses d'allotjament de soldats i contribucions de guerra en aquesta proporció: els de La Nou "de sinch y mitg, un (allotjament), y de onse, dos (contribucions), y lo demes los de Altafulla".

3) En aquestes despeses no s'inclouen les ocasionades pel trànsit de soldats i gent de guerra, les quals aniran a càrrec de la població per on passin.

4) Quan Altafulla hagi d'allotjar algun oficial o donar-li servei de palla, llenya, oli, candeles, roba i llit, tot anirà a compte dels altafullencs.

5) Cada any, pel mes de agost, els jurats d'ambdues poblacions passaran comptes entre ells, i per passar-les "hagen de anar los de La Nou a Altafulla, de quatre anys los tres y lo quart any los de Altafulla hajan de anar a La Nou".

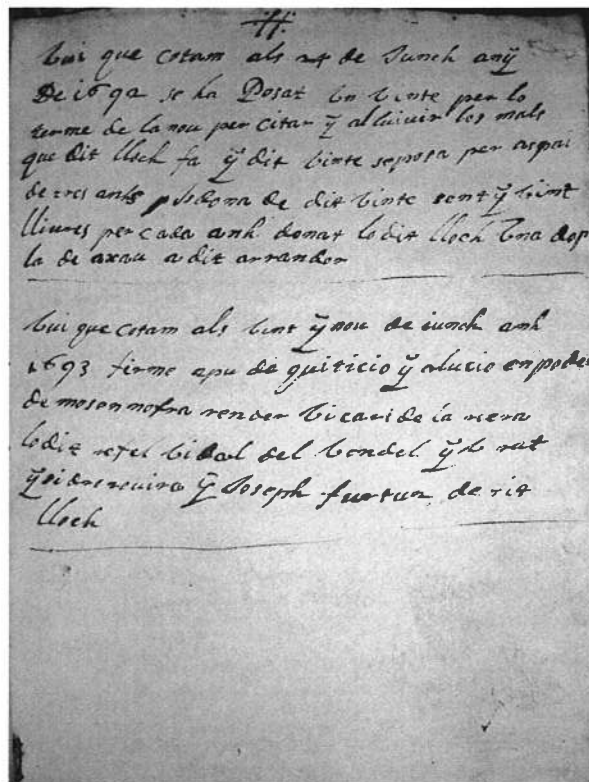
6) En el cas que l'allotjament sigui exigit a ambdues poblacions i els soldats no es vulguin repartir entre elles "sino estarse tots junts en una de elles", s'acorda "que la que no tindra allotjament haja de refer y pagar a la quel tindra".

7) Es pacta que quan "en una o altra de las ditas universitats los vindra algun orde y de promte hauran de pagar alguna quantitat o fer alguna servitud" i no tinguin temps de poder avisar a l'altra, cada una ho atendra individualment, i després passaran comptes en el termini màxim d'una setmana.

8) Quan hi hagi un trànsit de tropes i "lo orde dirá a les dos universitats" i tot i això els soldats no es divideixin, convenen que "la que no patirà lo dit transit haje de pagar a la altra lo que li tocara".

Conclou l'autor del treball, el Sr. Rovira, amb unes paraules que reflecteixen la confraternització que existia entre ambdós pobles: "No deixa de produir satisfacció que quan dues poblacions veïnes tenen dificultats o controvèrsies entre elles, com en el cas d'Altafulla i La Nou, siguin capaces d'asseure's a parlar i d'arribar a acords satisfactoris per a ambdues parts, ja que això, que és el més raonable, no és pas el que s'esdevé normalment.

Altafulla i La Nou, com a poblacions veïnes i sotmeses a un mateix senyor, s'han vist obligades en el decurs del segle a emprendre activitats en comú, les quals no sempre eren agradables, ja que comportaven prestacions, despeses, treballs, serveis i sacrificis; era, doncs, natural i humà que tots procuressin per a ells i carregar sobre els altres el màxim possible. Això, però, no anà així a la baronia d'Altafulla, ja que les dues poblacions que la integraven procuraven establir entre elles acords raonables fonamentats en la justícia, el sentit comú, i la salvaguarda del bon veïnatge. És, doncs, una satisfacció poder dir que la relació entre altafullencs i els nouencs ha estat en el decurs dels segles un exemple modèlic de com han d'anar els tractes entre veïns, i com s'han de saber superar les discrepàncies quan aquestes arriben". No cal dir que subscriu en la seva totalitat les paraules de S. Rovira.

Història

De l'anàlisi del text deduïm que quan es va firmar la primera Concòrdia l'any 1656 -un cop acabada la guerra dels Segadors-, Altafulla havia patit amb més intensitat els estralls tant econòmics com demogràfics provocats per la guerra, i probablement també per la pesta. Tinguem en compte que les poblacions més afectades pels episodis bèl·lics, sofriren fortes pèrdues demogràfiques i de destruccions -Reus va perdre més de la meitat de les seves cases, Tarragona, més de la meitat de la població-. Conseqüentment, en aquells moments La Nou estava en millors condicions d'assumir les càrregues. Però en l'interval entre la guerra dels Segadors i la guerra de Successió, Altafulla es refà -es tornen a construir quasi un terç de les cases-, i és el moment en què La Nou sol·licita una revisió dels acords anteriors. Cosa que s'assoleix exemplarment per les dues parts, com hem vist.

I ara passem a exposar un aspecte molt interessant del text anterior: el paper del procurador dels Marquesos de Tamarit que dona el vist-i-plau a la Concòrdia.

Quan en l'article anterior (vegeu LNG, núm. 13, p.24), comentàvem la Resolució del Consell de 28 de febrer de 1708, deixàvem pendent el significat de l'expressió (referent a La Nou) "lloch i terme del il·lustre senyor don PEDRO TORELAS Y SANT MANAT". És el mateix personatge. Però la gran diferència -a banda de la castellanització del nom, com havia fer una part de la noblesa- és que en la Concòrdia de 1699 se l'esmenta com a procurador dels marquesos de Tamarit, i en la Resolució del Consell de 1707 figura com a senyor del lloc. Quins fets han esdevingut entre les dues dates? Doncs, senzillament, que en el segon cas estem al bell mig de la Guerra de Successió. I és que Pere de Torrelles és una peça clau de l'entramat austriacista que envolta a l'arxiduc Carles.

Quan Felip V accedeix al tron després de la mort de Carles II, Torrelles és el cap del braç militar de Catalunya, i un dels defensors de les Constitucions pròpies del país. Torrelles és qui provoca el dissentiment amb les Corts de Felip V el 1701.

L'arxiduc Carles el nomena membre de la Junta Superior de Hacienda, encarregada, entre altres missions, de l'expropiació dels béns dels partidaris felipistes -els botiflers-, i de la seva administració. Segons consta a l'Arxiu de la Corona d'Aragó (Reial Patrimoni), els marquesos de Tamarit -partidaris de Felip V-, foren expropiats el mes de febrer de 1706, ordenant el decret el "Reial sgrés de llurs bens". Sabem per altres fonts que part de les rendes expropiades als Marquesos de Tamarit es dedicaren a sufragar despeses eclesiàstiques, com assenyala P. Voltes Bou ("Barcelona durante el gobierno del Archiduque Carlos de Austria"), on diu: "La capilla de San Marcos y San Valentin del Palacio Episcopal percibe una pensión de 90 libras y 10 sueldos por la pensión fijada sobre los bienes de la Marquesa de Tamarit" i en un altre apartat senyala: "la comunidad de presbiteros de Santa María del Mar cobraba setecientas libras de pensión sobre los bienes de los Marqueses de Tamarit".

Però, encara que sembli una paradoxa, per als marquesos de Tamarit el nomenament de Pere de Torrelles com a administrador dels béns expropiats, podria ser un mal menor. Pot ser una garantia que els béns expropiats estiguin administrats per un vell conegut, de la talla de Torrelles, que tot i la seva rellevància dins les files austriacistes, és un personatge de gran prestigi i respectat per un sector dels felipistes, molts d'ells salvats en moments de repressió gràcies a la seva protecció.

La seva venerable figura li valgué -malgrat la seva avançada edat, 80 anys- el nomenament de Portaveu del General Governador, i quedà com a màxima autoritat del Principat al 1713, després de la marxa del virrei, el comte de Starhemberg.

Obviament, quan es capgira l'escenari i guanyen la guerra els felipistes, li confiscaren els seus béns. Morí a Barcelona al 1717.

Història

Festa major de 1870, rivalitat entre músics?

per Jordi Suñé

Fa 140 anys La Nou de Gaià va viure una festa major ben moguda. Els dies 22 i 23 de juliol estaven programats els actes habituals de les festes d'aquella època. A la tarda del primer dia van arribar al poble molts joves de pobles de la rodalia per a gaudir dels balls que s'havien de celebrar. També eren presents els cinc músics de Torredembarra que havien estat llogats per a tocar en un dels balls. Se'ls va convidar a participar a la processó i van acceptar. A la processó hi hauria els músics torrencs i un grup de grallers.

En començar la processó, sortint de l'església, les gralles es van posar al capdavant i els músics de Torredembarra darrere el tabernacle de la patrona del poble, Santa Maria Magdalena, com de costum. Però davant de la sorpresa de tothom, les gralles, sense deixar de tocar, als pocs metres d'haver engegat, van recular fins posar-se davant dels músics amb la intenció d'apagar el so dels músics de Torredembarra, "de lo que resultó una confusión que en vez de ser agradable, á los oyentes". El cronista de El Tarraconense (27-VII-1870), un diari editat a Tarragona per aquelles dates, descrivia amb detall els fets i les sensacions del moment. Sembla ser que la cosa no va anar a més, "pero es de suponer que quedaría el consiguiente resentimiento entre los mozos que contrataron una y otra música." Cap a dos quarts de set de la tarda l'ambient es va caldejar. Alguns joves de la Nou discutien acaloradament amb joves forasters. Les discussions van durar una mitja hora. Les autoritats locals i altres persones van intentar posar pau entre uns i altres. Quan tot semblava solucionat es va presentar al lloc un "Voluntari de la Llibertat" amb el seu "kepis calado y su correspondiente fusil, sin orden de autoridad alguna, cometiendo la imprudencia de apuntar su arma en ademán de dispararla contra la multitud de personas que allí se hallaban reunidas." El kepis-quepis en català- és una gorra militar cilíndrica que té una visera horitzontal.

Seguidament, uns quants homes es van abraonar damunt l'armat.

Cal dir que els "Voluntaris de la Llibertat" eren una mena de milícia nacional sorgida entre les classes populars per a defensar el nou ordre democràtic sorgit arran la victòria revolucionària de 1868. Posteriorment els governs moderats van intentar dissoldre'ls. Foren desarmats totalment en caure la I República (1874).

El soldat, dèiem, es va resistir a entregar l'arma i es van produir uns moments de confusió: "Todo eran gritos, todos se alarmaron, las mujeres lloraban, las puertas se cerraron y los pequeños chillaban." Un sargent de la Guardia Civil de Torredembarra que es dirigia cap a Salomó passava just en aquell moment per la Nou. Junt amb uns quants voluntaris de la Poble de Montornès va aconseguir pacificar la situació. Cal dir que la festa va continuar de manera satisfactòria, segons el cronista: "Las funciones religiosas se han celebrado con toda solemnidad, siendo estas cantadas a voces con acompañamiento de armonium, habiendo ocupado la cátedra del Espirito Santo el Rdo. cura-párroco de Altafulla, quien produjo excelente efecto entre los muchos oyentes."

Conèixer la festa major

Gràcies a aquesta crònica violenta, que els anys ha convertit en divertida, podem conèixer una mica com es desenvolupava la festa major de la Nou de Gaià.

Història

Festa major de 1870, rivalitat entre músics?

Hem pogut llegir que els balls i els actes religiosos omplien el programa. Que es feia processó amb acompanyament de música i amb la imatge de la patrona, ofici cantat i amb acompanyament d'harmònim i que es convidava un mossèn de fora a fer el sermó. Sabem que no només es feia un ball sinó que hi havia dos colles de

joves que organitzaven els seus propis actes lúdics. Aquesta darrera qüestió era habitual en les nostres contornades però sorprèn que això passés en un municipi que llavors era força petit. Hem de tenir present que el 1877, per exemple, la Riera de Gaià tenia 1233 habitants mentre que La Nou en tenia 340. En aquella època La Riera tenia tres petites botigues de bacallà i oli i dues tavernes. La Nou, en canvi, només tenia una "mala taberna". No tenia cap botiga. Tot eren parcers i jornalers i algun propietari. (El Tarraconense, 12-II-1871)

Encara vindrien temps pitjors: la tercera guerra carlina (1872-1876), amb la imposició d'impostos als veïns de La Nou -i a altres de la rodalia-, l'epidèmia del 1885 -que provocaria almenys 15 morts en una sola setmana a la Nou- i la fil·loxera, que entraria a la comarca per Salomó l'any 1889 i que acabaria de dibuixar una crisi econòmica profunda. Cal dir que abans no va arribar la fil·loxera a aquestes contrades es van viure moments de bonança ja que gran part del territori vitivinícola català i francès ja estava afectat per l'insecte. Segurament aquest és el motiu que la Nou va poder tirar endavant amb les obres del campanar el 1877.

Seria interessant poder recollir més notícies, programes, entrades i imatges de les festes majors de la Nou de Gaià d'abans. Resto a la vostra disposició per parlar-ne a través de la revista ElNouGaià.

Antropologiaimes.blogspot.com

Història

Els secrets del nostre ball

per Neus Fortuny

REPARTIMENT DE LA SARDANA

En aquest número de la revista iniciarem la teoria referent al repartiment de la sardana i en concret per les sardanes de 10 tirades i en els següents números farem les de 7 tirades i les que tiren un número parell.

Les sardanes consten de 10 tirades entre curts i llargs.

INTROIT

A-Dues tirades de curts lligades

B-Dues tirades de llargs lligades

C-Una tirada de curts

D-Una tirada de curts

E-Una tirada de llargs

F-Una tirada de llargs repartim per acabar esquerre

CONTRAPUNT

G-Una tirada de llargs repartim per acabar esquerre

CONTRAPUNT

H-Una tirada de llargs repartim per acabar esquerre

L'introit, executat pel flabiol sol, té per objecte avisar els dansaires que estiguin atents per a començar a comptar i a dansar tot seguit.

1a. tirada: Curts: La primera tirada de curts, serveix per a comptar el seu tiratge i així saber quan tiren els curts.

2a. tirada: Curts: La segona tirada de curts sempre s'acaba amb un dos. Per exemple; si

el tiratge tira 25 de curts, als 23 farem un 2.

3a. tirada: Llargs: En aquesta tirada, que es la primera de llargs, es compta quan tira el tiratge de llargs o bé els compassos de salt fort. No s'interpreta ni els aires ni el salt.

4a. tirada: Llargs: En aquesta tirada de llargs, també acabarem amb un dos. Per exemple; si el tiratge tira 75, al 73 farem un 2. O si el salt fort ha estat de 14 veurem que el compàs 4 ens cau al canvi i per això farem un 2.

5a. i 6a tirada Curts: Aquestes dues tirades de curts s'acaben, cadascuna, fent un tres si és senar o un 2 si és parell. Per exemple; si el tiratge tira 25 de curts, als 22 farem un 3. Les dues tirades s'han de repartir.

7a. tirada de llargs: Si el tiratge és de 75 es mira on cau el peu 10 compassos abans i llavors es reparteix segons el gràfic adjunt però sempre amb els menys canvis possibles perquè és igual acabar-la a la dreta que a l'esquerra. O sigui l'acabarem amb un 3 o un 2 i un 3. Si la sardana és de tiratge parell s'ha de repartir d'una altra manera (de moment aprendrem les senars)

8a. tirada de llargs: Aquesta tirada és obligatori acabar-la a l'esquerra perquè ve el contrapunt. Llavors seguint el gràfic hem de veure on cau el peu dels deu compassos últims i dir el que convingui.

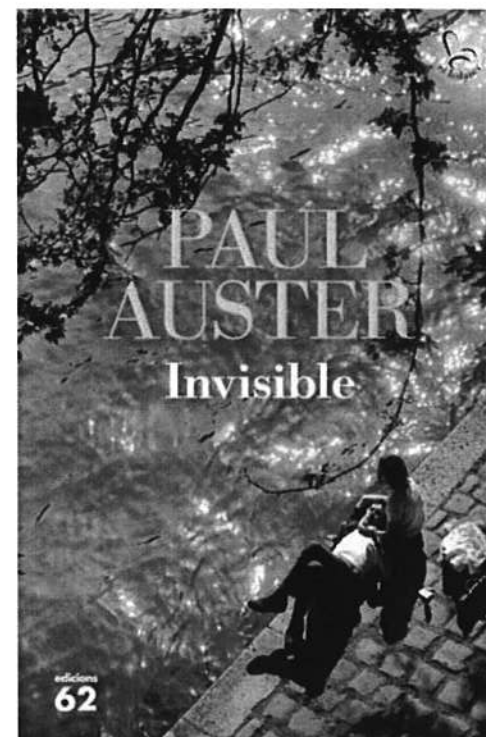
Contrapunt

S'abaixen els braços per descansar un moment

9a. i 10a. tirada de llargs: Obligat començar amb el peu esquerre i acabar a la banda esquerra seguint el gràfic. Veure en quin peu cau els 10 últims compassos.

RECOMANACIONS LITERÀRIES I MÚSICALS

per David Pallarès

Invisible de Paul Auster d'Edicions 62

Nova York, 1967: Adam Walker, un jove aspirant a poeta, estudiant de la Univesrsitat de Columbia, coneix casualment en una festa un enigmàtic professor francès, Rudolf Born, i la seva discreta i seductora parella. Aquest encontre inicial es converteix en un triangle pervers i, amb poc temps, desemboca en un inesperat acte virulent que canvia el curs de la seva vida.

La trasbalsadora experiència de joventut d'Adam Walker, els seus primers aprenentatges sobre els misteris de la vida -hi ha vicis, obsessions, violència i força sexe-, recorren sinuosament les pàgines d'Invisible. Una història que, explicada per tres narradors, viatja en el temps entre 1967 i 2007 i se situa en llocs tan diversos com Nova York, París o una aïllada illa caribenya, i en la qual Paul Auster transita ben explícitament per la fina frontera entre realitat i ficció.

El resultat: Invisible; una novel·la apassionada i intensament jove, una lúcida reflexió sobre els múltiples replecs de la identitat que revela alguns secrets provocadors.

Chickenfoot és un supergrup de hard rock integrat pel vocalista Sammy Hagar (ex-Van Halin, i Montrose), el baixista Michael Anthony (també ex Van Halin), el guitarrista Joe Satriani i el baterista Txad Smith (de Xarxa Hot Chili Peppers). Chickenfoot recentment va acabar l'enregistrament del seu primer àlbum, el quin ha estat llançat el 5 de juny de 2009 a Europa, i el 7 de juny als Estats Units.

CHICKENFOOT, Rock, 2009, earMUSIC

VA DE VI

per Moisès Virgili

UN RECORREGUT PER LES DIFERENTS D.O. DEL PAIS

Al llarg dels següents articles, anirem parlant de les diferents Denominacions d'Origen que hi ha a Catalunya, així com notes de tast d'un vi que creiem que pot ser un referent de la D.O. que expliquem.

Començarem amb la D.O. Cava, la més genèrica i més extensa, de la qual també trobem representació a la península ibèrica.

Història del cava

L'origen del Cava es relaciona amb el naixement a finals del segle XVII i principis del XVIII del mètode tradicional o champenoise, atribuït al monjo francès Dom Perignon. Dom Perignon, nascut el 1638 es converteix en abat de Hautvillers el 1668 fins la seva mort el 1715. Dom Perignon és el nom clau en el futur del Champagne. Es diu que era cec, i que al tastar el raïm sabia de quina vinya procedia i quina era la varietat que tastava. El 1661 ordena cavar a la creta (roca calissa) una cava amb una capacitat per 500 barriques. L'abat decideix modificar l'organització de les veremes, que fins aquell moment es feien aixafant els raïms per obtenir vins colorejats, per aconseguir un vi perfectament blanc. El seu objectiu principal fou seleccionar les millors parcel·les i perfeccionar els mètodes de treball, com es reflecteix en el volum publicat tres anys després de la seva mort, *Maniere de cultiver la vigne et de faire le vin de Champagne* (L'art de tractar bé la vinya i el vi de Champagne).

Les principals normes que suposaren una autèntica revolució en la forma de veremar exigien la utilització exclusiva de Pinot Noir, varietat amb la que s'evitava la tendència a la refermentació, així com podar abundantment la vinya evitant sobrepassar els 90 cm. Dom Perignon insistí en veremar el raïm amb les precaucions màximes per evitar aixafar els grans, mantenir les pells intactes i recollir els grans més petits en detriment dels més voluminosos; el tenir les premses a prop del lloc de verema o utilitzar mules o rucs enlloc dels nerviosos cavalls; estendre teles humides sobre els raïms exposats al sol; premsar els raïms de manera suau i ràpida i separar el most que surt de cada premsada; fer la primera premsada amb els peus per obtenir el "vin de goutte" que es considera com el vi més delicat i separar-lo de la segona premsada de la que s'obté "taille" que segueix sent de bona qualitat.

L'esforç de Dom Perignon es va veure recompensat amb la consideració del vi de Champagne com un vi de luxe, tot i que es creu que ell només va millorar una tècnica ja establerta. La demanda d'aquests tipus de vins va créixer enormement i va ser a Catalunya quan al segle XIX diverses famílies de Sant Sadurní iniciaren la investigació d'aquest nou mètode i tècnica d'elaboració de vins, i el 1872 D. Josep Raventós i Fatjó de la casa Codorniu, elabora les primeres ampelles de Cava seguint el tradicional mètode de segona fermentació en ampolla.

La Denominació d'Origen Cava (D.O Cava) s'inicia el 1972 amb la creació de la Denominació Específica dels Vins Escumosos i amb la creació del seu Consell Regulador, a través del qual s'establí un registre específic d'elaboradors de cava. La nova regulació va arregar tots els cellers que en aquell moment elaboraven vins escumosos de qualitat, sense tenir en compte la distribució geogràfica.

Amb l'entrada d'Espanya a la Unió Europea tots els vins amb Denominació d'Origen

VA DE VI

per Moisès Virgili

passaren a considerar-se vins de qualitat produïts en una regió determinada (vqprd), tot i que el Cava ni era D.O. ni es produïa en una regió determinada. És fins el 1991 que es promulga un nou reglament propi de la D.O i el 1993 es constitueix el primer Consell Regulador del Cava, de conformitat amb el nou reglament i disposicions de la Unió Europea. El 2005, la regió del cava es troba formada per 160 municipis, destacant la vila de Sant Sadurní, amb més del 70% de la producció anual. Fora de Catalunya hi ha 13 municipis amb cellers que produeixen cava: sis a la zona de Rioja, País Basc i Navarra, tres a Aragó, 2 al País Valencià, un a Castella-Lleó i un altre a Extremadura. Actualment s'elaboren uns 220 milions d'ampolles l'any.

Què es necessita per obtenir un bon cava

1. SÒL

El millor raïm de cava acostuma a cultivar-se en sòls calcaris amb altituds que van des dels 0 al 450 metres sobre el nivell del mar. Són les vinyes autòctones aclimatades a aquests sòls i a segles d'adaptació a l'entorn, les que se seleccionen per elaborar els millors caves.

2. CLIMA

El Penedès, Alt Camp i Tarragonès són les zones de cultiu més important del territori, gràcies al clima Mediterrani, d'hiverns suaus i estius no massa calorosos, amb una moderada pluviometria que es reparteix al llarg de l'any. El risc de gelades no és massa freqüent i la proximitat al mar Mediterrani fa que les temperatures no tinguin variacions extremes entre les estacions.

3. VARIETATS

Les varietats de raïm de la denominació d'origen Cava són Macabeu (o Viura, com es coneix a Espanya), Xarel·lo i Parellada. Aquestes tres es consideren les principals i acostumen a formar part dels vins base. A Catalunya també es cultiva la varietat Xardonnay, generalment utilitzada en petits percentatges. El cava rosat s'elabora amb Garnatxa i Monastrell, i últimament es troben caves fets amb la varietat Pinot Noir.

L'elaboració del cava

El Cava és un vi escumós de qualitat produït en una regió determinada, amb un procés d'elaboració diferent d'altres tipus de vins. Com s'ha esmentat abans, el cava s'elabora seguint el mètode "champenoise", amb la peculiaritat de buscar una segona fermentació en ampolla. Per la seva elaboració s'afegeix al vi base que s'ha vinificat anteriorment, sucre i llevats. És quan es fa el TIRATGE. Amb els llevats i el sucre es provoca aquesta segona fermentació del vi, produint gas carbònic natural dins de l'ampolla. Les ampolles es tapen amb taps "corona" i menys freqüentment amb tap de suro, de manera hermètica i amb la suficient capacitat per suportar pressions altes un cop s'inicia la fermentació.

El temps necessari per completar la FERMENTACIÓ és variable, depenent de la temperatura a la que estan sotmeses les ampolles i la graduació alcohòlica del vi. En termes generals, oscil·la entre 1 i 3 mesos, en els quals es forma el CO₂, fins una pressió de 5-6 atmosferes i s'assoleixen els 12-12,5° alcohòlics. Tradicionalment les ampolles es guarden

VA DE VI

per Moisès Virgili

en rimes a les caves, a una temperatura de 12-18°, en posició horitzontal per aprofitar el lloc de les caves durant la seva cria. La durada mínima d'estada en rima o cria és de 9 mesos; si l'estada en cria és igual o superior a 15 mesos, es podrà etiquetar el cava com a RESERVA i estades superiors a 30 mesos podrà etiquetar-se el cava com a GRAN RESERVA.

Un cop acabada la cria es realitza l'operació de REMOGUT en els pupitres, per conduir els sediments cap el coll de l'ampolla. Els pupitres ja estan preparats per inclinar les ampolles gradualment i alhora anar fent 1/8 de gir o volta. D'aquesta manera s'aconsegueix que les impureses, o mares, fruit de la fermentació, puguin anar, per decantació, a dipositar-se en el coll de l'ampolla. Actualment la gran majoria de caves fan aquest procés de manera automatitzada evitant els elevats costos de mà d'obra que tenia el procés en pupitres. Passat el temps necessari, es procedeix al DEGORTAT, que consisteix en eliminar del coll de l'ampolla els dipòsits de llevat mort. En l'elaboració artesanal, el degortat es fa manualment, obrint l'ampolla i fent que per pressió surtin aquests pòsits. En el procés més industrialitzat el degortat es fa submergint el coll de les ampolles en unes piscines de congelació, fent que els pòsits de fermentació també es congelin; les ampolles són elevades per unes màquines i per succió i amb la pròpia pressió de l'ampolla, els llevats morts congelats s'extreuen netament.

La proporció de cava que es pot perdre durant aquest procés es reposa afegint el mateix cava o afegint LICOR D'EXPEDICIÓ. El licor d'expedició està format per sucre i vi blanc. Segons la concentració en sucres d'aquest licor s'obtiniran els diferents tipus de caves. Quan l'ampolla es reomple amb el mateix cava, estem parlant d'un cava Brut Nature. Quan es reomple amb licor d'expedició podem obtenir els següents caves:

☒	Brut Nature: 0 a 3 grams de sucre per litre
☒	Extra Brut: fins a 6 grams de sucre per litre
☒	Brut: fins a 15 grams de sucre per litre
☒	Extra Sec: entre 12 i 20 grams de sucre per litre
☒	Sec: entre 17 i 35 grams de sucre per litre
☒	Semisec: entre 33 i 50 grams de sucre per litre
☒	Dolç: més de 50 grams de sucre per litre

Aleshores a través d'un procés automàtic, el tap de suro és col·locat i subjectat per un filferro, el MORRIÓ que impedeix els vessaments accidentals de l'ampolla. Després de tancar l'ampolla es passa per un rigorós control de qualitat, de manera manual, observant cadascuna de les ampolles a contrallum, amb l'objectiu de evitar que quedin impureses i es vegin terboleses. Tot seguit es col·loca la càpsula, que protegeix el tap i el filferro i s'acaba l'ampolla posant-hi l'etiqueta.

Les ampolles de cava s'han de guardar a casa de manera vertical i és millor consumir-les al llarg del primer any posterior a la data de desengorjat. Cada dia és més usual veure en el mercat caves amb la data de desengorjat impresa a l'etiqueta. La temperatura de servei ideal és de 4-6°C, en copes altes que afavoreixen el despreniment dels aromes característics d'aquesta beguda. Un cop destapada l'ampolla es procura mantenir-la en fresc durant tot el tast o degustació. Una manera curiosa per saber la qualitat d'un cava és tastar-lo a temperatura més elevada de l'habitual de servei: 18-22°C, si a aquesta temperatura ens agrada el seu aroma, no és amarg, ni aspre, etc...segur que en gaudirem del cava en la seva temperatura òptima de consum, doncs a baixes temperatures la nostra boca és torna menys sensible a aquestes percepcions. Salut!

EL REPORTATGE

D'ELNOUGAIÀ

CÀMARA, ACCIÓ

per Ma Teresa Figueras Briones

Les primeres passes del cinema a la Nou de Gaià

No és que ara toqui parlar d'alguna pel·lícula que s'estigui rodant o s'hagi rodat a la Nou, que no és el cas, i amb això no vull dir que no en pogués ser un escenari perfecte. Tampoc és hora de parlar de cap actor o actriu vinculat amb el nostre poble, tot i que de vegades la Nou acull persones relacionades amb aquest món. Del que es tracta és de recordar que a la Nou, a la dècada dels 50 (1952-1953) i al llarg d'una trentena d'anys s'hi va fer cine o sigui que hi havia una sala on la gent anava a gaudir de les estrenes cinematogràfiques de l'època.

La sala estava ubicada a l'edifici del Carrer Nou número 13, on actualment hi ha una vivenda familiar, però també tenia entrada pel carrer Generalitat on ara hi ha dos pisos.

La iniciativa fou d'en Joan Rovira, propietari de l'edifici on a més a més de l'esmentada sala, hi havia el cafè del poble i una botiga de queviures on hi venien una mica de tot i on cada divendres s'hi feia la matança del porc i l'elaboració de botifarres i llonganisses.

En Cinto, com així li deien, comptava amb l'ajut de la seva dona la Carme Virgili, la Carmeta. També els ajudaven les seves filles, la Carme Rovira i la Montserrat Rovira. Aviat s'hi va incorporar el marit de la Carme, l'Anton Monragull i al cap d'uns anys també donaven un cop de mà les filles del matrimoni, la Montserrat i la Dolors.

No és exagerat dir que en aquells anys, entre aquestes "quatre" parets esdevenia la vida social del poble. Els homes anaven al cafè que obria els diumenges, dimarts i dijous. L'obertura dels dimarts era perquè per la tele feien el programa "Amigos del martes" que era un programa de "varietats" que tenia una gran audiència i com que abans a moltes cases encara no hi havia tele, era l'única manera de poder-lo veure. Quan van canviar el dia del programa i va passar a ser "Amigos del lunes", llavors el cafè es va obrir els dilluns en comptes dels dimarts. La concurrència de dones a l'edifici era encara més notable, però no per anar al cafè que era cosa d'homes, com el brandi, sinó per anar a la botiga a comprar menjar, espardenyes, articles de ferreteria o drogueria, medicaments...i tot un llarg etcètera. Vaja que l'activitat no

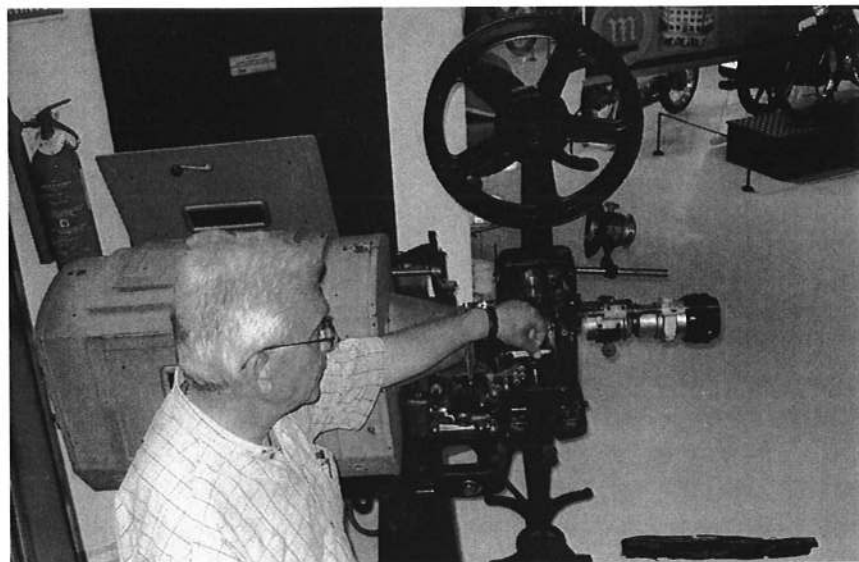
parava. Es treballava "festa-i-feina". Els treballs en aquells temps no en sabien d'horaris. L'Anton recorda: - Més endavant, quan era alcalde el Joan Rovira (l'estanquer), van promulgar una llei que prohibia obrir els diumenges i llavors ja s'anava més tranquil tot i que, com la cuina i el menjador els teníem a baix, sempre venia algú a buscar alguna cosa. La Ma. Dolors també afegeix : -Només podíem sortir amb els nostres pares el dia de la monja que el Pau Montragull es feia càrrec del cafè i llavors el papa podia lliurar.

A la Nou la iniciativa de fer cine fou privada, però en molts altres pobles se n'ocupaven les Cooperatives Agrícoles i també en d'altres, com Vilabella, els Casals Parroquials. Per engegar l'activitat, en Joan Rovira es va posar en contacte amb la Cooperativa de Salomó on ja en feien. Les pel·lícules les subministrava un tal Bou de Nulles.

En aquesta primera etapa de cinema a la Nou, el Martí Martí i el Joan Rovira (Nan) eren els encarregats de tirar-lo. El Martí que era el més gran, era el responsable i el Joan, més jove, l'ajudava. Primer de tot la màquina estava situada a baix a la sala però aviat es va col·locar en un altell que es va construir a sobre de la cuina del cafè i de la vivenda que ocupava la família. Les entrades es venien al cafè, just al costat de la porta d'entrada al cine; l'encarregat era el Pere Casas. També en va vendre la Bàrbara Navarro. El que les agafava quan la gent anava entrant era el Josep Figueras Baduell. El preu al començament era de cinc pessetes i va arribar fins a vint-i-cinc amb el pas del temps.

Els seients, que eren primer uns bancs i després unes butaques de fusta, estaven repartits a dreta i esquerra de la sala amb un passadís al mig. No anaven pas numerats, però cosa curiosa, la gent quasi sempre seia al mateix lloc, com si ja els fos assignat de per vida. No cal dir-ho, la canalla davant, els joves a la dreta i els grans o els qui ja festejaven a l'esquerra.

La Margarida Virgili es va posar a festejar amb el Joan Rovira (Nan) i és curiós com va anar evolucionant la seva relació al cine. Ella primer hi anava amb les seves amigues per la qual cosa seia a la dreta. Després va començar el feteig i diu que molts dies quan arribava trobava que el seient del costat del Joan era buit, la qual cosa significava que s'hi havia de seure ella. Quan la relació es va oficialitzar, el dia 6 de gener del 1964, la parella ja ve seure als seients de l'esquerra. La Margarida i el Joan recorden que aquell dia van arribar una mica tard al cine ja que el Joan li va

En Josep Ma Fortuny davant d'un projector com el primer que hi va haver a la Nou.

anar a demanar permís al pare de la Margarida per festejar amb ella a la tarda. No cal dir que d'aquestes vivències n'estava tothom pendent, ja se sap als pobles...Tot plegat formava part de l'espectacle que esdevenia al cine de la Nou on les històries de ficció es barrejaven amb les reals.

Els diumenges i festius, a les sis, començava la sessió de cinema. Es passaven dues pel·lícules, el Nodo i es feia una mitja part de 15-20 minuts. Fet i fotut s'acabava a les 10 i fins el diumenge següent.

Els títols de les pel·lícules que s'havien de projectar, se li havien de passar prèviament al mossèn que els penjava al tauler d'anuncis de l'església amb un resum de l'argument i amb la corresponent valoració del públic a qui anava dirigit cada títol: todos los públicos, mayores de 12-14 años, mayores de 18 años y mayores con reparos. La promoció de les pel·lícules de cada diumenge també la feia l'agutzil del poble que uns dies abans, pels carrers ja comunicava a tots els veïns la programació. D'això durant un temps se'n va ocupar l'Alfonso Recasens que diuen que un dels cops, que en una de les pel·lícules hi actuava l'Anthony Quinn, ell, posant-hi una mica de salsa, anunciava que hi actuaven l'Anton (Anton "Teies") i el Quim (Quim Bofarull). Els més grans encara ho recorden rient.

Pel que fa al Nodo, que era un espai de propaganda de Franco i de les seves activitats durant el seu llarg període de govern, era d'obligada projecció. Cada "Noticiero" costava 800 pessetes de les quals se n'havia de fer càrrec l'empresari de la sala.

Alguns dies també s'emetien trailers de les pel·lícules de setmanes següents.

Les actrius de moda eren la Sara Montiel pel que fa a les espanyoles i la Sofia Loren, la Gina Lollobrigida, l'Ava Gagner, Liz Taylor... pel que fa a les estrangeres, mentre que el Rock Hudson, el James Dean, Gen Kelly, Marlon Brando...serien els galans amb més èxit. Les pel·lícules estrangeres, americanes sobretot, comptaven amb més acceptació ja que les productores hi destinaven més recursos. Ja hi van començar a haver superproduccions, musicals...i es mostraven unes maneres de viure i de fer més modernes i liberals que a la gent els atreïa ja que la societat catalana i espanyola en aquests anys estava més reprimida i controlada; hi havia poca llibertat.

El cine de la Nou es va inaugurar amb la pel·lícula Un grito en el pantano (1952) del director Jean Negulesco i amb

els actors Constance Smith , Jack Elam , Jean Peters , Jeffrey Hunter , Tom Tully , Walter Brennan . La història d'un home, injustament condemnat per un delict que no ha comès i que es veu obligat a viure en un paratge inhòspit i allunyat de la civilització, fou la cinta que va donar el tret de sortida .

Després van continuar títols com Cowboy de Medianoche (John Schesinger), Desayuno con Diamantes (Blake Edwards), Mary Poppins (Robert Stevenson), El apartamento (Billy Wilder) , Psicosis (Alfred Hitchcock), My Fair Lady (George Cukor), Laurence de arabia (David Lean), Cleopatra (Leo Mankiewicz) Ben-Hur (William Wyler), Los diez Mandamientos (Cecile B. DeMille)... entre d'altres que van ser molt valorades en el moment que van aparèixer i de fet han esdevingut clàssics en la història del cine.

Pel que fa a les espanyoles es van posar de moda les pel·lícules protagonitzades per nens actors i es van fer famosos Joselito , Marisol , Rocío Dúrcal i Pili i Mili. Acostumaven a ser pel·lícules on la part musical també era important ja que aquest nens eren cantants. També hi havia un corrent de cine més d'autor amb una temàtica de protesta contra el règim franquista, tot de manera molt subtil si volia passar el control de la censura que hi havia. Luís García Berlanga (Bienvenido, Mister Marshall), Buñuel (Viridiana) i Juan Antonio Bardem (Muerte de un ciclista) van ser els directors més compromesos en aquest sentit. Sens dubte però, una de les pel·lícules més aclamades i amb un major èxit comercial va ser El último cuplé de Juan de Orduña protagonitzada per Sara Montiel, tot un mite en aquella època, sobretot entre el públic masculí.

Més endavant va arribar el cine de "destape" on més que el contingut es valoraven les escenes eròtiques en què els actors, actrius més ben dit, sortien una mica lleugeres de roba. Tot i que no es consideraven bones sí que eren valorades pel públic, sobretot el masculí . L'espectació de la sala augmentava en el moment que es projectaven les escenes més picants. N'hi havia molts que no podien evitar comentaris en veu alta que feien riure tot el públic.

La Dolors, la més petita de la família recorda que els diumenges que la programació comptava amb alguna pel·li d'aquestes, a ella no la deixaven entrar a la sala i la feien anar a dormir més aviat. Ella, que no entenia massa el perquè i la prohibició li obria la curiositat diu que obedientment complia amb el que se li havia dit però que d'amagat espiava per una porta de la vivenda on vivien que donava a la sala per poder veure de què anava la pel·lícula, però al final acabava sense veure res.

S'hi van projectar pel·lícules que han estat molt exitoses al llarg de la història del cine però també d'altres que no eren tan bones i costaven d'acabar. Diuen que el Josep Ma. de cal de Baix en tenia prou amb llegir els títols de crèdit per saber si la pel·lícula era bona o no i així ho feia. Comprava l'entrada, entrava al cinema, llegia els títols i, si valorava que la pel·lícula valia la pena, s'hi quedava, i sinó sortia al cap de cinc minuts dient: -Això no val res! També havia arribat a dir que amb l'entrada haurien de donar alfals als qui s'hi quedaven per destacar el poc nivell intel·lectual que s'havia de tenir per aguantar-la.

Moltes vegades, com que no hi havia res millor a fer, encara que la pel·lícula fos un rotllo, doncs s'empassava fins al final. Diuen que un d'aquests dies, quan la cinta ja feia una bona estona que anava i la gent estava ben avorrida, de sobte hi va haver

una escena una mica "picant" i un dels espectadors es va aixecar emocionat i va cridar des del seu lloc: -Cony, ara això s'arregla! Tot i que els qui ho han explicat no n'han volgut donar el nom d'aquest espectador, sí que han dit que ho va dir amb accent del la Riera. Facin apostes.

En algun cas, fins i tot, si la pel·lícula era tan desatrosa se'n deixava de projectar algun rotllo tot sencer. Això, a criteri dels que la tiraven. Riu-te'n tu de la censura!

Pel que fa a la qualitat de les cintes, això ja era un tema a part ja que es tallaven molt, bé perquè sorgien problemes mentre es projectaven, bé perquè la cinta ja venia una mica deteriorada. El Josep Virgili Rovira (va ser qui va tirar cine els últims anys) recorda que alguna vegada, alguna pel·lícula venia en tan mal estat que fins i tot no la podien tirar. El que també passava sovint és que en una primera etapa l'arc lluminós que projectava la pel·lícula es feia per una espurna elèctrica que saltava entre dos carbons. Aquests carbons havien d'estar a una certa distància perquè tot funcionés correctament. El carbons s'anaven gastant i l'operador els havia d'anar fent correr manualment perquè no s'interrompés la projecció. És clar, alguna vegada si es badava, això feia que la pel·lícula es deixés de veure a la sala amb els corresponents xiulets per part del públic. Quan els carbons ja es van moure de manera automàtica la cosa va millorar.

El Joan Rovira i el Martí Martí de vegades, per divertir-se, quan es projectava alguna escena una mica pujada de to, algun petó... que feia que el públic estés espectant, passaven intermitentment la mà per davant del projector fent que a la pantalla la imatge s'anés interrompent. Això provocava una cridòria a la sala i un tip de riure a dalt l'altell. Per si això fos poc, les interrupcions de so eren força freqüents. A l'hivern, a la sala s'encenia una estufa que funcionava amb closca d'avellanes; cada cop que el Cinto l'havia de recarregar, el so de la pel·lícula es perdia pel soroll de les closques en caure dins l'estufa i també pels espetecs que feien sovint a causa del foc. El mateix passava quan algú que estava al cafè volia anar al water que estava a la sala del cine (plat turc); molts homes no tancaven ni la porta. Eren també notables les incidències degudes a la canalla. Ja se sap, aconseguir a tots els públics no és cosa fàcil i al cine hi anava tothom. La canalla de vegades es distreia més xerrant i fent trapelleres que no pas mirant la pel·lícula. Els grans se'n feien un tip d'avisar-los i fins i tot de vegades el Joan Rovira havia d'entrar a fer-ne algun fora.

Des de la sala es comunicaven les incidències que hi havia a l'operador per mitjà d'uns senyals acústics, vaja per un títol. Si sonava una vegada era que el so era fluix, si ho feien dues vegades és que era fort i tres avisos volia dir que es veia fosc (era el més freqüent). Des de dalt també es feia sonar el timbre per avisar la gent que entrés a la sala perquè la pel·lícula ja era a punt de començar.

A la mitja part, no cal dir-ho, la gent anava al cafè a comprar beguda o quelcom de menjar per passar millor l'estona. La Magdalena de ca la Matilda venia xufles, també es venien cacauets, que el dia abans (el dissabte a la nit) s'anaven a torrar al forn del Pere. Entre les begudes trobem la cervesa, la taronjada, el Zuavo (una espècie de barreja de gasosa i cafè). Més endavant van arribar les patates fregides que les portava a l'engròs un patater de Nulles i que l'Anton i la Carme després embossaven per vendre-les al cafè. Eren sense sal i quan les despatxaven et preguntaven com les volies si amb molta o poca sal. Les pipes i altres llatinadures

van arribar més tard. Els gelats només a l'estiu i no hi havia tanta varietat com ara. Recordo els de gel, els bombons i els "cortes" que era un tall de gelat de barra que es posava entre dues galetes.

En aquella època a la sala no hi havia cartells de "Mantinguin neta la sala" i en acabar la sessió al terra hi havia de tot.

Per si tot plagat fos poc, en acabar la sessió de cinema, a la mateixa sala començava la sessió de ball. Les parelles ballaven al so de les cançons que el mateix tirador de cine posava en un tocadiscos. El ball s'allargava força. Els més joves, els que encara festejaven, esperaven nerviosos el moment en què les parelles més grans ja marxaven per no sentir-se tan controlats.

Més endavant, el Joan Rovira va decidir llogar la sala al senyor Cusidó, que era el gestor del cine Mariland de Barcelona. En aquesta etapa, el cine de la Nou era el cine Rex i els passes els feien juntament amb Altafulla.

Passar cine juntament amb un altre poble rendibilitzava la despesa de lloguer de les pel·lícules que es movia entre les 1.300 i les 3.000 pessetes

cadascuna, però implicava anades i vingudes d'un poble a l'altre i molts nervis.

Cada poble començava a tirar una de les dues pel·lícules. A mitja pel·lícula un d'un dels pobles (el Nan ho havia fet) agafava la primera meitat de la pel·lícula que s'havia tirat a la Nou i anava a l'altre poble a portar-la i tornava amb la primera part de la que seria la segona pel·lícula. Quan s'acabava la primera pel·lícula a la Nou, es feia el mateix desplaçament però ara per intercanviar els finals de les pel·lícules.

En aquesta segona etapa del cine, el Martí Martí, després d'uns deu anys deixa de ser el tirador de cine, entre altres coses perquè ja tenia xicota, la Neus que més tard seria la seva dona, i per tant estava més lligat. Es van incorporar a l'equip el Josep Ma. Casas i el Josep Ma. Fortuny que aprenen a tirar cine i s'ocupen de l'activitat de

tal manera que quan el senyor Cusidó decideix deixar-ho, seran ells qui n'assumiran la gestió. Començarà així la tercera i última etapa del cinema

El Josep Ma. Fortuny recorda que va ser un "xicot" de la Masó qui els va orientar a l'hora d'anar a Barcelona a fer els contractes amb les distribuïdores de pel·lícules. La Metro-Goldwyn-Mayer, la Paramount, la Universal....cada mig any, aproximadament, treien un catàleg amb les seves produccions. Els gerents de les sales estaven obligats a quedar-se tots els títols i lògicament n'hi havia de bons i de no tan bons. Per això després quan s'havia d'anar a fer la programació bimensual a Barcelona per planificar quan es passaria cada pel·lícula, dintre de les possibilitats, s'intentava que la sessió de cinema fos interessant i que com a mínim una de les pel·lícules cridés molt l'atenció d'un gran nombre de públic. El Josep Ma. Fortuny recorda que també passaven per casa seva representants que també li proporcionaven altres cintes.

En aquella època ja existia la quota de pantalla, no per a la projecció de pel·lícules en català que no n'hi havia, sinó per la proporció entre pel·lícules espanyoles i estrangeres que es projectaven. Si no es complia, la inspecció del Ministerio de Información i Turismo podia sancionar l'empresari que l'hagués incomplert. La norma establí que un 25% aproximadament de les pel·lícules fossin espanyoles. Un cop a la Nou els va arribar una notificació on constava que no s'havia complert la quota per la qual cosa se'ls instava a presentar les alegacions que creïessin convenientes entenent que si no es feia continuava endavant l'expedient que els havien obert.

Una altra normativa que també s'havia de complir era la de pagar Drets d'Autor. Es pagava un tant per cada espectador que hi havia a la sala. Això s'acostumava a falsejar i normalment es declaraven menys espectadors dels que en realitat hi havia amb el consegüent risc si s'hi presentava algun Inspector de la Societat General d'Autors.

En aquesta darrera etapa les pel·lícules ja les suministrava el Llorenç Lauren de Cambrils que després s'ha fet molt conegut a la comarca amb l'obertura del Cinemes Lauren. Cada diumenge les cintes arribaven a la Nou a través del recader de la Torre, el Sr. Bargalló que les portava cada setmana juntament amb els cartells de propaganda de les pel·lícules de la setmana següent.

El Josep Ma. Fortuny amb el pas del temps es va anar ocupant de moltes altres sales de pobles veïns; l'última de la que es va ocupar va ser la del Catllar. En aquesta darrera etapa, ja cap a la dècada dels 70 també es va projectar alguna pel·lícula X, però es feia en divendres i només hi assistien homes. La Rosita, la seva dona, que també va començar a festejar amb el Josep Ma. podríem dir al cine, va acabar avorrint-lo, ja que justament el cine era el responsable de què ella molts cops estigués sola.

Els últims anys, va ser el Josep Virgili qui tirava el cine. Ja va començar a fer-ho de ben petit, amb 10 anys i fins els 18. Recorda com estalviava el que li pagaven cada diumenge per anar-ho a ingressar en una llibreta a cal Lluïset. A més a més de la

paga, cada diumenge el convidaven a un vermut amb berberetxos que abans molta gent anava a fer al cafè i que ara poc a poc s'ha anat perdent.

Personalment del cine en tinc molts records però en destaco dos. L'un, el tip de córrer que em feia fins a casa quan havia vist alguna pel·lícula de por, sobretot al passar per l'era de cal Llenes que quedava tota fosca. I la setmana que passava després dormint tota tapada cap i tot. L'altre el dia que em van castigar sense anar al cine perquè la meva germana va arribar tard, molt tard a dinar a casa perquè fent cabanes va perdre el món i l'hora de vista i em vaig quedar sense veure Love Story. Sempre m'han agradat les pel·lícules d'amor i més si fan plorar i aquesta en reunia els dos ingredients elevats a la màxima potència. Allò va ser una autèntica ...!

L'últim film que es va projectar a la sala va ser *Infierno* de cobardes protagonitzada pel Clint Eastwood i la Verna Bloom. Això va ser a finals de la dècada dels setanta.

D'aquesta manera es va donar per acabada una activitat que en aquells anys va ser molt important a la Nou ja que no hi havia massa cosa més. El cine va il·lusionar, emocionar, fer somiar, fer plorar i riure a la gent d'aquest poble que al llarg de vora trenta anys va anar desfilar pel Rex les tardes de diumenge.

Durant molt temps la gent va tenir l'enyorança d'aquesta activitat perduda però és impossible parar el pas del temps i del progrés i la tele trepitjava amb força i a la majoria de cases ja n'hi havia. De la mateixa manera que a la Nou van anar tancant totes les sales dels pobles petits si no ho havien fet encara.

Diuen que els edificis d'alguna manera guarden l'empremta de la gent que hi ha anat vivint o passant al llarg de la seva existència. Si és així aquest està ben impregnat de l'essència de tot un poble, de la qual cosa se'n pot sentir ben orgullós.

Perruqueria Àngels Estètica

Carrer Cases Noves, 18 - Telèfon 977 65 50 37
43763 LA NOU DE GAIÀ (Tarragona)

Depilació · Manicura · Pedicura · Maquillatge
Permanent i Tint de Pestanyes · Ungles de Porcelana
Tractament facials i corporals

Núria
alimentació

C/ RAVAL DELS HOSTALETES, 23
43763 LA NOU DE GAIÀ
TARRAGONA

977 649 018

Converses

amb Juli Guzman

El día 30 de juliol de 2010 s'ha signat un acord entre la empresa Repsol i A.C.A. (Agència catalana de l'aigua) juntament amb el conseller de medi ambient per a l'establiment d'un cabal ambiental al curs baix del riu Gaià .

Nosaltres hem parlat amb Hèctor Hernández, membre de la plataforma "Salvem el Gaià" formada per més d'una vintena d'entitats i persones a títol individual que a través de multitud d'accions i actes han aconseguit donar aquest important pas.

p- Com es valora des de el "Salvem el Gaià" la signa d'aquest acord? Esteu satisfets?

Hèctor- Bé, estem contents però amb prudència. Si es compleixen tots els punts de l'acord estarem mes satisfets.

p- Tot i això presenteu unes esmenes a l'acord...

Hèctor- Sí, així és. Hem agafat el document en si i després d'una primera lectura sense aprofundir massa hem plantejat unes esmenes que vam considerar que segur que donaran més contundència a l'acord.

p-Bàsicament, què demaneu?

Hèctor- Per una banda és la gestió sobre les pèrdues per infiltracions. Es planteja una cota mínima d'aquest embassament sota la qual no agafin aigua i nosaltres plantegem també una cota màxima a partir de la qual

s'alliberi mes aigua.

D'altra banda que no es perllonguin més de tres o quatre mesos de sequera, ja que repercutiria directament sobre la fauna i flora del riu, que estaria en procés de recuperació.

El tercer punt demanaria que s'incloguin en la comissió de seguiment a dos membres del que esperem aviat sigui el "Consell de conca del Gaià" per a fer una valoració correcta d'aquest procés.

I un quart punt és que el col·lector que recull les aigües residuals del Catllar, Altafulla, la Riera.... es retiri de la llera del riu ja que si Repsol deixes anar aigua, la meitat es perdria pel col·lector i aniria a la depuradora.

p- **Com és que van col·locar un col·lector d'aigües residuals en la llera del Gaià?**

Hèctor- Bona pregunta, ja havien donat el riu per mort, mai van pensar a tornar a donar-li un cabal ambiental, per això és tan important el que s'ha aconseguit.

p- **Podríem qualificar el que ha aconseguit la plataforma "Salvem el Gaià" com un fet històric?**

Hèctor- El que sí podem afirmar, és que aquesta és la primera vegada a Europa que, per pressions socials, un pantà privat deixa anar aigua a un riu.

p- **Quan podrem mullar-nos els peus en la riba del riu?**

Hèctor- Jajaja, Doncs en el termini màxim de dotze mesos!!! Increïble, veritat?

p- **Vols dir que no compliran els terminis?**

Hèctor- No, el que nosaltres creiem és que en un any s'han de fer unes obres per a

adequar el pantà perquè realment baixi aigua, l'A.C.A. ha de treure el col·lector de la llera del riu, s'ha d'arreglar la llera i s'ha de fer uns guals perquè passin els veïns que ho necessitin. Esperem que es compleixi el signat.

P- **Ets enginyer agrònom, però no exerceixes com a tal, podríem dir que et vas deixar endur per la passió?**

Hèctor- Realment faig el que m'agrada, no em veia duent la gestió d'una granja de bestiar o alguna cosa similar.

p- **Treballes a l'associació mediambiental La Sinia, col·labores amb Aurora, associació de famílies amb malalts mentals de les comarques de Tarragona, ets regidor de l'ajuntament de la Riera de Gaià, també ets dels diables de la Riera i dels gegants.....Com concilies aquesta activitat tan frenètica amb la teva vida personal?**

Hèctor- Doncs m'agrada dur a les meves filles al col·legi, en tinc dues, es per això que mai començo a treballar abans de les nou del matí. També procuro acabar al voltant de les set de la tarda per a poder estar amb la meva família. És una qüestió d'organització.

P- **Em sembla que de petit havies de ser bastant, inconformista.....**

Hèctor- Ja ja ja, no vas molt desencaminada, no!! Recordo una vegada que hi va haver un conflicte nuclear amb França i jo em vaig negar a consumir qualsevol producte francès, amb la conseqüent "bronca" del meu pare.

p- **T'agradaria afegir alguna cosa més per a acabar?**

Hèctor- Sí, solament recalcar que el que hem aconseguit ha estat gràcies a gent que unida i organitzada, i posant-li ganes i obstinació és capaç de fer molta pressió davant causes difícils d'aconseguir com és el "cabal del riu Gaià" o tot el que s'ha reivindicat i aconseguit per a platja llarga de Tarragona.

L'Hèctor és una persona amb un somriure permanent en la boca i una conversa agradable i amena sense que això li resti importància al contingut del que ens parla. És vitalista, alegre i, la veritat, contagia aquesta energia al que està una estona amb ell, però SOBRETOT és una persona compromesa amb el seu poble, el seu entorn i el medi-ambient en general.

Ens acomiadem de l'Hèctor amb un bon sabor de boca i vam quedar amb ell per a la propera plantada d'arbres a la riba del riu Gaià.

p- **Moltes gràcies per dedicar-nos una estona.**

Hèctor- Un plaer, salut i Gaià. Per més informació: www.siniadelgaia.com,

Excavacions

A. Cantón

Treballs amb martell, mini i camió

Excavacions Antoni Cantón, S.L. - Avgda. Catalunya, 58
Tel. 977 655 256 - Tels. mòbils 659 835 116 - 659 672 077
43763 LA NOU DE GAIÀ (Tarragona)

El Col.leccionista d'opinions

El col.leccionista és una nova secció on podreu escriure la vostra opinió sobre el món que ens envolta, crisi, política, esports etc. Tots els vostres escrits els podeu adreçar al correu de la revista el9gaia@gmail.com o adreçar l'escrit a les oficines de l'ajuntament. Us presentem tres opinions de la nostra nova col.lecció, que en gaudiu!

CAP ON VA EL NOSTRE POBLE?

Cap on va el nostre poble? Si aquesta pregunta ens l'haguessin feta el dia 10 de juliol, era evident que cap a Barcelona. La cita era a les sis de la tarda i allí era on molts dels que som i ens sentim catalans volíem ser. Tan se val les trifulgues entre polítics, que de tot en volen treure profit, i qui finalment vagi fer la crida. Si n'érem tants, era perquè la causa ho valia, sinó, de què, sota un sol de justícia, a partir de les cinc de la tarda, més d'un milió de catalans i catalanes cridaven el dret a decidir.

És evident que entre aquella munió de gent no hi havia un pensament únic ni unes mateixes sigles però sí que es compartia un sentiment de pertinença a un país, una estima a una cultura, a unes tradicions, a una llengua...a tots uns símbols identitaris, que no té cap sentit, en un país democràtic, que algú intenti retallar sinó és com a fruit de la voluntat dels ciutadans de Catalunya que cada quatre anys expressem a les urnes.

Aquesta voluntat d'avançar cap als nostres drets com a nació es va manifestar de manera clara durant tota la manifestació. Tot i que els representants polítics encapçalaven la marxa, de tot plegat n'hauran de treure bona lectura i fer-ne bona anàlisi ja que si estem on estem és perquè potser no s'han fet prou bé les coses i potser molts han vetllat més per conservar la seva poltrona que per a treballar en representació dels seus electors i del que van prometre en els seus programes. Doncs atenció a tots plegats: a posar-se les piles, que fet i fet d'aquí a tres mesos hi torna a haver eleccions i els catalans volem que els nostres representants ens representin a nosaltres i que ens molts temes hi hagi més unitat i consens.

El Col.leccionista

Tot i que va ser una tarda molt emotiva com molt bé va dir en Llach: és ben trist que després de trenta anys encara les meves cançons continuïn tenint vigència.

Teresa Figueras

EL TEATRE "PARLAMENT"

I ara què? Un cop coneixem la sentència del Tribunal Constitucional, la classe política catalana ens va encoratjar a assistir a la manifestació del passat dia 10 de juliol a Barcelona, organitzada per Omnium Cultural.

És cert que hi va haver una àmplia resposta i afluència dels ciutadans, però després, només hem vist que els nostres governants han estat fent un lamentós espectacle. Que si ERC diu que ara es l'hora de la independència (llavors em pregunto, que hi fa encara en el govern de la Generalitat amb partits polítics que no ho volen), que sí el PSC vol un estat federal, que si CiU ha de sortir de l'armari i ICV, que voleu que us digui, li ve gran el poder.

Ara el PSC vol reformar la Constitució, però per favor!!!! Si el seu propi partit PSOE no ens ha recolzat amb l'Estatut, com pretendrà reformar la Constitució? Per mostra, l'última votació al Debat de Política General al Congrés on els socialistes es van negar a incorporar al text de la declaració del Parlament basada en el preàmbul de l'Estatut.

Si us plau, siguem seriosos i comencin d'una vegada per totes a treballar per treure aquest país de la crisi i dediquin menys temps al teatre parlamentari.

Els dies passen i aquesta crisi, no només afecta a les empreses privades, ara també entra de ple a les administracions. I ara què pensen fer? Jo ho tinc molt clar.

Salut i Visca Catalunya

Joaquim Font

LA NOU MILLORA DIA A DIA SENSE ATURADOR

Aprofitant la recent inauguració de la renovació del paviment i serveis del nucli antic, voldria donar la meua opinió. Celebro la millora que suposa aquesta inversió tan necessària per continuar posant al dia la Nou. Després d'una dècada en què la inversió prioritària de l'Ajuntament havia estat el castell, a fi d'evitar la pèrdua del principal monument que s'ha acabat convertint en l'emblema i en un equipament que ens omple d'orgull, ara tocava donar un impuls al nucli antic, per més endavant continuar amb els carrers que han quedat pendents, Cases Noves, i carrer Nou, pavimentats ja fa més de 30 anys.

La millora és sensible, sobretot per la renovació d'allò que no es veu: canalitzacions d'aigua, clavegueres, gas, pluvials; però també, i dintre de les restriccions pressupostàries, del paviment. Com tothom sap, al nucli antic s'ha utilitzat formigó i unes franges de pedra natural. Aquesta pedra va rebre crítiques per part d'alguns perquè es va confondre intencionadament amb pissarra i es va considerar més típica de pobles de muntanya. No és pissarra i tampoc és típica de muntanya. Per exemple, he vist pedra similar en poblacions tan costaneres com Cadaqués o en illes mediterrànies de reputat prestigi com Mikonos a Grècia.

El Col.leccionista

Trobo encertat haver utilitzat una pedra per al nucli antic diferent de la resta, on s'han emprat llambordes del mateix color. El color gris fosc/negre escollit combina com cap altre amb el gris del formigó; és una combinació intemporal, sòbria i elegant, a més de neutre i soferta; d'aquesta manera actua de base respecte els colors de les façanes.

Em consta que era objectiu de l'Ajuntament equiparar el nivell urbanístic del poble de sempre amb l'exemple de la nova urbanització, però per això lamento que en carrers d'amplada com el raval dels Hostalets no s'hagi aprofitat per plantar arbres de copes reduïdes que el millorarien estèticament, tal com podem observar en el carrer de les Codinetes i els de la nova urbanització. A més a més, la col·locació d'arbres hauria provocat que els cotxes no poguessin aparcar als carrers. Ara ho fan a sobre d'unes voreres que, tot i que estiguin al mateix nivell que la calçada, no deixen de ser espai reservat als vianants i, la veritat, fa mal als ulls. Recordem que s'han habilitat aparcaments provisionals en parcel·les, que en el cas del raval dels Hostalets absorbeix les necessitats d'aparcament de la zona. D'igual manera, es podria evitar, l'aparcament al carrer de les Cases Noves i carrer Nou, més estrets i amb més trànsit, tenint en compte que a prop hi ha l'aparcament del Cercat. El que proposo possiblement no tingui molts adeptes, però certament són cada cop més els pobles que decideixen ordenar les zones d'aparcament no permetent-lo en determinades zones com en nuclis antics. Temps al temps.

Sempre he pensat que, tot i que no sigui tradició a la Nou, seria interessant de promoure la col·locació de flors tant als balcons i finestres, com als carrers, sobretot, del nucli antic, i en aquest sentit es podria organitzar un concurs de guarniment. Segur que hi hauria molts veïns disposats a col·laborar, amb la consegüent implicació que milloraria la cura de l'espai públic. Seria com convertir el poble en un jardí, que el faria molt més atractiu.

Sigui com sigui, per millorar el poble també cal la col·laboració dels veïns en l'arranjament de façanes, i el cert és que cada cop en queden menys per restaurar. A la Nou hi ha alguns punts negres ben visibles que en perjudiquen la imatge, tant a la carretera amb algun magatzem o solar brut, com dins del nucli urbà. Recolzo, per tant, la mesura de l'Ajuntament de subvencionar simbòlicament la rehabilitació de façanes del nucli antic, tot i que, sigui dit de pas, no s'hagin aollit les que més ho necessiten. Sempre passa.

En aquesta legislatura, l'Ajuntament s'ha mostrat molt actiu i dinàmic. Anunciada la depuradora, compromesa la nova escola (que hauria d'aprofitar-se l'oportunitat per fer un edifici que dignifiqués l'entrada sud de la població tan enlletgida pels edificis de la Cooperativa), la restauració dels jardins del Cercat i millora d'accés a l'aparcament, gràcies a una subvenció del Feder (fons europeus), la millora del tram de l'avinguda de Catalunya fins a la carretera de la Pobla de Montornès i pavimentació de la carretera, la biblioteca, la inauguració de l'àrea de lleure dels safaretjos, la intensa activitat cultural que tant ens diferencia d'altres pobles i que és una inversió de futur, la restauració del celler i capella del castell... són obres que, tot i la crisi, fan progressar la Nou i de les quals ens hem de felicitar tots.

Òscar Martí

ARTICLE DEL DIARI "LA VOZ DE GALICIA"

Me gustan los catalanes porque a lo largo de su historia acogieron e integraron a íberos, fenicios, cartagineses, griegos, romanos, judíos, árabes y toda clase de charnegos y sudacas, sin conocer los problemas que afectan ahora a Francia; es un ejemplo.

El Col.leccionista

Me gustan los catalanes porque ya el 7 de abril de 1249 el rey Jaime I nombró a cuatro prohombres de Barcelona (los paers) para dirimir los conflictos de la ciudad sin violencias ni reyertas. Esos hombres sabios, que pasaron a cien en 1265 (el Consell de Cent), iniciaron el sistema del gobierno municipal de Barcelona. Gracias a ellos reinó allí la concordia, y antes de empuñar las armas prefirieron siempre emplear la razón.

Me gustan los catalanes porque en toda su historia no han ganado ni una sola guerra, y encima les da por conmemorar como fiesta nacional una de las batallas que perdieron en 1714 a manos de las tropas de Felipe V de Borbón. Cataluña había dejado de ser una nación soberana. Desde entonces, cada 11 de septiembre muchos catalanes y catalanas, como hay que decir ahora, se manifiestan para reclamar sus libertades.

Me gustan las catalanas porque una de ellas, joven y bien plantada por cierto, no vaciló en pegarse a mi espalda durante cuatro días en el asiento trasero de una Vespa cuando recorrí la península en pos de Prisciliano.

Me gustan los catalanes porque tienen de emblema un burro tenaz, trabajador y reflexivo, muy alejado del toro ibérico cuyas bravas y ciegas embestidas lo abocan a la muerte. Estos animales son de una raza registrada, protegida, y prolíferos sementales. Al igual que el cava, se exportan a numerosos países para mejorar la especie autóctona, como a Estados Unidos, donde crearon el Kentucky-catalan donkey. Y allí no piensan, ni mucho menos, en boicotarlos.

Cierto es que en el carácter catalán confluyen las virtudes del asno. Pero los rasgos diferenciales no se limitan a los de este cuadrúpedo. La población catalana se define por una doble característica: el seny y la rauxa. El seny implica sabiduría, juicio mesurado y sentido común. Tenía seny aquel catalán que iba en un compartimiento de un tren al lado de la ventanilla. Tiritaban de frío y los otros pasajeros le pidieron que la subiera: «Es igual», contestó a varias solicitudes, hasta que un mesetero se levantó furioso y alzó la ventanilla.... ¡cuyo cristal estaba roto! «Es igual», volvió a repetir el buen hombre con toda su santa cachaza. Al seny le responde la rauxa, asimilable a la ocurrencia caprichosa, la boutade (frase ingeniosa y absurda). Cuando de joven el surrealista Dalí iba en el metro y veía a un cura con sotana, le decía: «Siéntese, señora». La alianza de estas dos facetas en un solo individuo forma el carácter catalán, que se comunica, se comparte y se aprecia. El otro día al regresar a París en avión desde Barcelona quise ayudarle a un pasajero, dada la exigüidad del espacio, a ponerse el abrigo: «No, por favor, no se moleste, que bastante trabajo me cuesta a mí sólo».

Me gusta Cataluña porque allí, según Arcadi Espada, don Quijote recobró la razón, sin duda contagiado por el seny. Me hubiera dado mucha pena que el Ingenioso Caballero muriera loco. Me gusta Cataluña en fin y sobre todo porque uno de mis hijos eligió su capital para vivir en ella por ser una ciudad abierta, tolerante y discreta.

*Firmado:

*Ramón Chao, músico, escritor y periodista, Caballero de las Artes y las letras por el Gobierno Francés. Y padre del cantante Manu Chao

Me gustaría dar las gracias al señor Chao, por tener esta opinión de nosotros. Es todo lo contrario de lo que oímos y/o leemos, en emisoras, televisiones y periódicos de otras lares.

Enviat per Carles Roca

GAIA DE NOU

Recorregut:
La Nou de Gaià – La Nou de Gaià

Distància: 2.3km.

A peu en BTT

Es tracta d'un itinerari molt còmode per fer amb tota la família, un passeig per petits i grans, ja que tot el recorregut del camí està "encimentat". L'itinerari es pot fer ambdós sentits, tenint en compte que hi ha un fort desnivell al camp de futbol.

Comencem el recorregut coord. UTM 31 T0363770 4560299 a la parada de l'autobús, ("el bado") a uns 500 metres ens trobarem el camp de futbol i una forta pendent direcció a les vies de l'AVE. Una vegada s'hagi fet tota la pujada (1km) trobarem un encreuament on girarem a l'esquerra per passar per sota uns pins i seguidament trobarem unes vinyes on podem beure una barraca de pedra seca, més endavant tornem a trobar un pinar, zona d'ombra que es pot aprofitar per descansar. Seguint el camí farem cap a la cruïlla de La Pobla amb el camí de la Sitgeta, on es dona per finalitzat el recorregut (2.3km). UTM 31T0364162 4560715.

Aquest és un dels itineraris més freqüentats pels habitants del municipi i una de les múltiples rutes que formen part de la zona del Baix Gaià, totes elles amb diferent grau de dificultat i degudament senyalitzades.

GAIA DE NOU

Sabies que...

per Martí Martí

Al mal temps bona cara!!

Remeis experimentats per lo ús de Fray Crispí de Sant Hipòlit l'any del Sr. de 1849.

Cascadura (contusió muscular).

Prendre sutge passat per un sedàs, escorça de magrana, pinyes de Xipre, encens, pega negra, pega grega, polvos de restrènyer i sang de dragó tot ben picat. Mescleu amb trementina, poseu-ho tot junt en una cassola nova al foc amb un poc de vi bo, i en ser tot unit, remenant-ho continuament, se treurà del foc i se farà un pegat que s'aplicarà a la part del dolor.

Migranya.

Netejar un bon grapat d'arrels de paciència, posar-les a bullir amb quatre lliure d'aigua fins a reduir-les a la meitat. Colar-ho amb un drap estès i beure sovint.

He copiat aquestes recpetes per la seva antiguitat i estranya composició de les seves fórmules. No m'atreveixo a dir-vos que ho proveu. En la llibreta d'aquest senyor, aquestes són molt, diria, suaus. Ja us en facilitaré de més estranyes i exòtiques un altre dia.

Les fórmules estan copiades literalment.

J.C. MARTÍ

*Electricitat, Fontaneria,
Calefacció i Gas*

LA NOU DE GAIÀ

construccions

Pallarès

C/ Cases Noves 46 43763 La Nou de Gaià
Oficines: 977655742 Mòbil: 627572244
Email: david@bln.cat

Sabies que...

Una tradició quasi perduda, que perdura a la Nou de Gaià

per Carles Roca

Fa uns anys totes o pràcticament totes les famílies batejaven els nadons. El bateig es convertia en una gran festa familiar i en els pobles petits, tot un esdeveniment que transcendia i que feia sortir a veïns encuriosits que volien veure la gent convidada, els vestits i si era el cas, la litúrgia.

El nadó era el protagonista. Però per a la mainada, els qui tenien importància eren els padrins: el padrí i la padrina. Eren ells els principals encarregats de mantenir la tradició popular de tirar bateig, tot i que podien comptar amb l'ajuda d'altres membres de la família. En els poblets petits, la mainada sabiem cada setmana si hi hauria algun bateig el dissabte o el diumenge. La majoria dels bateigs eren els diumenges al migdia, en acabar la missa. Després del bateig, els pares o els padrins convidaven la família a un dinar. Altres bateigs eren els diumenges a la tarda i després les famílies celebraven la festa amb un bon berenar. Els àpats es feien a la casa pairal o bé en un restaurant del poble o d'un poble veí.

Tant si era el dissabte, com si era el diumenge, la quixalla estàvem amatents al dia i l'hora del bateig i del so de les campanes que l'anunciaven. No per religiositat, ja us ho podeu pensar. Ens procuràvem una bossa de plàstic grossa i en bones condicions (procuràvem que no tingués cap forat) i ens esperàvem amb expectació a la plaça de davant de l'església esperant que tothom sortís. Aleshores era el moment d'assabentar-nos on es tiraria el bateig.

A l'inici era més habitual tirar-lo davant de les cases de la família que batejava, però poc a poc, la tradició es desplaçà a la plaça de l'església. Si es tirava a la casa, cames ajudeu-me!, corriem per situar-nos estratègicament al davant. Si era a l'església, ens intentàvem posar davant per davant dels adults que feien cara de ser els padrins.

I arribava el moment esperat: era l'hora de tirar i de collir bateig, segons del costat que es mirés. Els padrins obrien bosses i caps i llençaven a l'aire caramels, monedes, foteses per a jugar,... La mainada feiem mans i mànigues per ser els més àgils en encaçar i recollir-los, si era possible abans que arribessin a terra i posar-los a la bossa. Acabada aquesta pluja tan dolça, la mainada miràvem què havíem recollit, comptàvem els diners, intercanviàvem caramels i tornàvem a casa amb aquell petit tresor, destil·lant felicitat per totes bandes.

Cellers

per Moisès Virgili

Mestres®

MESTRES Brut Nature

ELABORADOR:

Heretat Mestres, S.L. Empresa familiar des de 1312 comerciant amb raïm, vins i cereals.

Els finestrals gòtics que es conserven a l'edifici actual, situat al bell mig de la capital del cava, donen testimoni que l'empresa té relació amb el vi des del segle XIV. Mestres està orgullós de ser la primera impulsora i defensora del terme cava per diferenciar-lo d'altres denominacions. La seva fidelitat al model de treball artesanal es pot apreciar en les vinyes pròpies, en la tècnica als cellers, on els vins absorbeixen les aromes de les fustes, o en l'elaboració de caves, els vins mare dels quals es mantenen en contacte amb el suro durant tot el procés.

DENOMINACIÓ D'ORIGEN:

Cava

SUBZONA:

Sant Sadurní d'Anoia

Maduresa fresca. Maridatge perfecte

COLLITA 2006

Color groc palla amb reflexes verdosos. Carbònic fi i integrat, amb bona evolució en copa.

Aquest és un cava seriós amb riquesa aromàtica on destaquen notes florals, d'herba fresca, fruita blanca, cítrics, balsàmics i lleugers fumats. Amb un pas de boca estructurat, untuós, sec i amb una gran viva fruita d'una perfecte acidesa. És un cava franc -les notes trobades en nas apareixen a la boca-. Un cava per grans ocasions, a un preu moderat i excel·lent per acompanyar àpats d'inici a fi.

Cellers

FITXA TÈCNICA:

Tipus de Cava:	BRUT NATURE- RESERVA ESPECIAL
Varietats de raïm:	Macabeu (30%), Xarel·lo (45%) i Parellada (25%)
Procedència:	40 % vinya pròpia de més de 20 anys .Plantació en vas i emparrada. 60% vinya controlada de més de 15 anys emparrada.
Grau alcohòlic:	12 % vol.
Acidesa total:	5,9 g/l (tartàrica)
Acidesa volàtil:	0,22 g/l
Sucres residuals:	<1,5 g/l
Diòxid de sofre total:	< 110 mg/l
pH: 2,96	
Tipus ampolla:	CAVA tradicional 75 cl., 37,5 cl. i Màgnams
Elaboració:	Segona fermentació en ampolla amb tap de suro.
Criança:	Horitzontal en rima. Cava de tercer any.

el **NOU**
alumini

- MOSQUITERES
- MAMPARES DE BANY
- TENDALS
- CORTINES
- BARANES
- MALLORQUINES
- TANCAMENTS DE GALERIES
- PORTES BASCULANTS

Av. Catalunya, 36 - baixos
43763 LA NOU DE GAIA

Tel. i Fax 977 655 693
685 121 024 - 653 796 665
elnoualumini@terra.es

Tancaments metàl·lics
Reixes i portes
Bruc

620 32 52 92

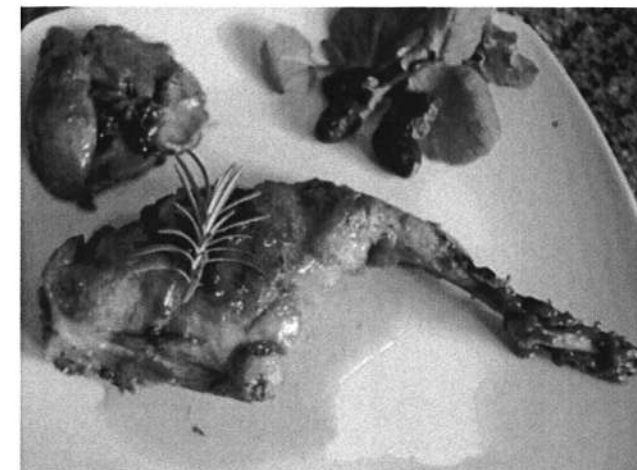
La cuina de l'Àvia

Recepta de la Ma Dolors Rovira

Conill a la vinagreta

Ingredients per 4 persones:

1 Conill
Sal
Oli
Llar de porc
Pebre blanc
2 fulles de llorer
Farigola
1 ceba
6 grans d'alls
Pebrot vermell
Pebrot verd
2 tomàquets madurs, sense el suc ni llavors
Vinagre (una tassa de cafè)
Patates

En una cassola fonda hi tirem un raig d'oli. A continuació salpebrem el conill, i tot seguit el posem a la cassola. Quan el conill estigui daurat, afegim la resta d'ingredients prèviament trossets al gust.

Es va remenant i quant veiem que li queden uns 10 minuts de cocció s'afegeix el vinagre.

Es pot acompanyar amb uns daus de patates fregides o al forn.

alumini

Josep Virgili

► tel. 977655608
609549906

FLECA
CAN JOAN

Especialitat amb coques de
ceba i espinacs
Pastissos de tot tipus

c/. Nou núm 18 Tel. 977 65 52 61
LA NOU DE GAIA

INSTAL·LACIONS
PERE

- ◆ Electricitat
- ◆ Calefacció
- ◆ Gas
- ◆ Aigua
- ◆ Aire condicionat

La Nou de Gaia (Tarragona)
Mòbil: 609 23 53 08

El Veterinari a casa

Per Judith
López

PROPIETARIS RESPONSABLES

Papa, aquest any m'he esforçat molt a l'escola, que em regalareu si ho aprovo tot?

Què vols? Una bicicleta, un ordinador, una nintendo,...?

Un gos!!!

Uffffff, un gos dona molta feina, s'ha de treure a passejar cada dia, posar-li de menjar, respallar-lo, ensenyar-lo a fer pipi i caca, a més que embruten la casa i destrossen, per no parlar que a la teva mare no li agraden els animals, i.....

Vaaaaaaaaaaaa, que és la il·lusió de la meua vida, i et prometo que me n'encarregaré de tot jo. Vosaltres no haureu de fer res. Vaaaaaaa, no siguis així, ja veuràs com seré responsable. Sí?.Sí?.... Vinga, si aproves et comprarem un gos. Gràcies papa, no te'n penediràs.

Ai, quantes vegades això no és cert. Més de les que ens agradaria. Aquest podria ser un dels inicis de moltes històries que es poden veure cada dia a les clíniques veterinàries. Famílies que en el seu moment van comprar un gosset per acontentar els capricis del nen o la nena i que en el fons ja no estaven massa convençuts de tenir un animal a casa. Al principi, les coses funcionen, hi ha la il·lusió inicial per treure el gosset cada dia al carrer a fer les seves necessitats, per respallar-lo, per ensenyar-li a fer coses, fins i tot per dur-lo al veterinari, però el temps passa i arriba un dia que plou o fa fred i ens fa peresa de treure el gos a fer pipi (a ell no li expliquis que plou perquè la seva bufeta urinària no n'entén de meteorologia) i acaba fent-ho a casa disgustant a la

ELECTRICITAT - FONTANERIA

Joan Martí Gallofré

Jaume I, 2º - D · Tel. 977 65 52 87

43763 La Nou de Gaià

Veterinari a casa

mare, o el nen que no ha recordat de posar-li el menjar i confia que algú altre ho farà i si pot ser que ja ho faci la resta de dies, o simplement s'avorreix perquè el gos s'ha fet molt gran i només mossega i trenca les seves joguines i ja no és tant bonic com quan era cadell, i és llavors quan els pares comencen a penedir-se. Tenir un animal és una responsabilitat i no un caprici i hem de ser conscients quan n'agafem un que serà la nostra responsabilitat des del primer fins l'últim dia de la seva vida. Per tant, abans de comprar o adoptar un animal hem d'estar molt convençuts que volem assumir aquesta responsabilitat. Hem de tenir en compte que un animal requereix temps, feina, i diners i mai hauriem d'agafar-ne un tan sols perquè els nens el volen, sinó perquè realment estem convençuts de voler-lo nosaltres ja que al final serem els pares els que ens n'hauran de fer càrrec.

Abans de portar a casa un gos, seria important assessorar-nos sobre quin tipus d'animal es pot adaptar millor al nostre ritme de vida. Pensem que encara que ens agradin els gossos grans, si no tenim suficient espai a casa ni temps per poder-lo passejar, és millor agafar un gos de raça petita o si no tenim paciència ni temps per dedicar-nos a educar a un cadell, és millor agafar un gos adult. Tots aquests consells els podem trobar al nostre veterinari que a més ens pot donar altres consells sobre alimentació, higiene i salut.

Hem de tenir en compte que un gos pot viure de 10 a 15 anys de promig el que suposa una despesa extra de diners que es prolongarà durant molts anys, ja que necessita aliment, vacunes periòdiques, antiparasitaris, o un microxip entre d'altres coses. Aquestes despeses poden ser inclús més elevades si es posa malalt o li hem de donar una alimentació especial o si és una raça que necessiti més manteniment.

També cal pensar que quan arribi l'època de les vacances necessitarem tenir un lloc per deixar el gos, ja sigui amb un familiar o conegut que se'n faci càrrec o una residència canina. És en aquestes èpoques de l'any quan hi ha més abandonaments d'animals per part de propietaris irresponsables que no han previst aquesta situació. Sort que avui en dia hi ha molta més facilitat per viatjar amb el nostre animal de companyia, ja que cada cop hi ha més hotels, restaurants o càmpings que accepten gossos.

Una altra cosa per decidir-nos o no a tenir gos, és que quan arriben a l'època reproductiva, tant mascles com femelles tenen canvis de comportament i conductes que poden resultar-nos molestes, com el marcatge de territori amb orina per part dels mascles, o el sagnat de les femelles i la possibilitat d'embarassos no desitjats entre d'altres. Pensem que una altra de les causes d'abandonament d'animals és el poc control de les gosses en zel que acaben en embarassos accidentals augmentant la quantitat de cadells que acabaran a les protectores o gosses o morts en qualsevol carretera. El veterinari ens pot informar sobre els mètodes d'esterilització i control animal i així disminuir el nombre d'animals abandonats que cada estiu augmenten a les nostres protectores, la major part de les quals subsisteixen a base de donatius i escasses subvencions.

A part de tot això, un gos també ens pot donar moltes alegries, ens pot fer molta companyia i pot arribar a formar part de la nostra família quasi com un membre més. Aquests són els motius que hem de tenir en compte a l'hora de portar un gos a casa però sense oblidar tot el que hem dit abans a fi que si optem per tenir un animal amb nosaltres sigui havent sospesat tots els pros i el contres. Hem de pensar que és un ésser viu i es mereix que el tractem com a tal. Segur que ell ens tornarà multiplicat per mil tot l'afecte i l'atenció que rebí.

Problema matemàtic

PER BIENVENIDO LÓPEZ

Realitzeu les operacions matemàtiques que us proposo, substituint les lletres per números. Després passeu les lletres segons sigui el seu número al mateix número de les caselles numerades i es podrà llegir una dita catalana.

S I C A U	S I A C S U	R E C C A
+A A T N U	+T N U A S	+N N U N S

4 8 8 4 0	1 1 9 6 1 6	6 8 5 2 4
--------------	-------------	--------------

S R N U N	X A U C R	A X S N A
x	x	x
S	N	U
10 2 7 5 6	18 3 0 0 8	9 6 6 0 5

B									P		
1	1	2	3	3	1	8	4	1	1	1	
M									D		
5	2	6	2	8	7	6	4	5	6	1	
O											
5	2	0	7	9							

RESPOSTA

A=1, N=2, S=3, R=4, U=5, E=6, I=7, T=8, X=9

Moviments Demogràfics

Telèfons d'interés

NAIXEMENTS:

ADRIÀ ROSELL MONTRAGULL
25/04/2010
NADJA ANDRADE AGUADO
30/05/2010
LAIA VIVAS CSEFKO
20/07/2010
CRISTINA ROVIRA COLL
17/08/2010

MATRIMONIS:

JOAN MANEL FERRE EGERIQUE I
MERCÈ RAFI MEMBRADO
3/10/2009 PARROQUIA STA
MAGDALENA LA NOU DE GAIÀ.

ANTONIO MELLADO ALMANSA I
JOSE ANTONIO GARCIA GOMEZ
8/05/2010 REG. CIVIL LA NOU DE
GAIÀ.

AGUSTIN TRUJILLO ANDREU I EVA
Mª ALTARRIBA SUBIRÀ 26/06/2010
REG. CIVIL LA NOU DE GAIÀ.

DEFUNCIONS:

JULIO MELLADO ESPALLARGAS
13/05/2010

AJUNTAMENT DE LA NOU
977655257

CONSULTORI MÈDIC
977655710

COL·LEGI PÚBLIC CODINETES
977655390

CASAL MUNICIPAL
977655564

FARMÀCIA
977655515

CAP DE TORREDEMBARRA
977643809

EMERGÈNCIES 112

BOMBERS 085

MOSSOS D'ESQUADRA
977635300

GUÀRDIA CIVIL TORREDEMBARRA
977646005

HOSPITAL SANTA TECLA
977259900

AMBULÀNCIES SANT PATRICI
977555333

FECSA
Atenció al client: 977507750
Avaries: 900770077

OFICINA CORREUS
TORREDEMBARRA
977640528

Imatges

de la Nou de Gaià